

emil brumaru

COMMEDIA DELL'ARTE
COMMEDIA DELL'ARTE

LiterNet.ro
2005

))

Redactor: Manuela Andrei mandrei@litternet.ro

Coperta: © 2005 Manuela Andrei mandrei@litternet.ro

EMIL BRUMARU

COMMEDIA DELL'ARTE

Ilustrații: © 2005 Liviu Ovidiu Penea

Text: © 2005 Emil Brumaru

Toate drepturile rezervate autorului.

© 2005 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader. Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea, sau comercializarea acestei versiuni, fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sunt interzise și se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor și drepturile conexe, în vigoare.

ISBN:973-7893-35-2

Editura LiterNet

<http://editura.litternet.ro/>

office@litternet.ro

CUPRINS

<u>PERVERSE TORTURI, DULCI TORTURI</u>	<u>7</u>
---	-----------------

<u>DETECTIVUL ARTHUR (1970).....</u>	<u>14</u>
---	------------------

DETECTIVUL ARTHUR	15
RUGĂCIUNEA DETECTIVULUI ARTHUR	16
FLUTURII DIN PANDIȘPAN	17
PRIMA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR	18
A DOUA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR	18
A TREIA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR	19
A PATRA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR	19
A CINCEA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR	20
A ȘASEA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR	21
ULTIMA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR	21
REGINA MARELUI BAL DE ADIO AL DETECTIVILOR	
PARTICULARI... ..	22
TESTAMENTUL DETECTIVULUI ARTHUR	22

<u>CARNETU' CU POEZII (1998).....</u>	<u>24</u>
--	------------------

MODEL DE INVITAȚIE GALANTĂ	25
DESCRIEREA AMĂNUNȚITĂ A POZIȚIEI CULINARE	25
IUBITEI CE-ȘI PLIMBĂ PISICA-N LESĂ	26
NUMĂRĂTOARE	26
IMPROVIZAȚIE DE RUMBĂ ÎN BARUL „ELEFANTUL DIN	
ACVARIU”	27
LOLO, ȘI NESFÎRȘITELE POSIBILITĂȚI ALE IUBIRII (1)	27
LOLO, ȘI NESFÎRȘITELE POSIBILITĂȚI ALE IUBIRII (2)	28
IMPROVIZAȚIE À LA FANFAN	28
IUBITEI CE-ȘI PLIMBĂ FLAMBAT ÎN AER LENJERIA.....	29
O DEZERTARE PENTRU PLEOAPE, SÎNI ȘI ȘOLDURI DE VALERIE	
.....	29

<u>ADIO, ROBINSON CRUSOE (1978).....</u>	<u>30</u>
---	------------------

CÎNTECE NAIVE	31
STICLA	31
ECUSON	31
***	32
JURNAL	32
BALADA TRECERII REPARATEI	33
IDILĂ	33

BLESTEM	34
PRETENȚII	34
BALADA TRANDAFIRULUI CU ABUR	35
CÎNTEC DE ADOLESCENT	36
SFATURI PENTRU REPARATA VIII	36
INVOCĂȚIE	37
CÎNTEC DE TOAMNĂ	38
POVESTE FĂRĂ SFÎRȘIT	38
CÎNTECEL	39
ÎNTRE ANOTIMPURI	39
CATALOG DE NIMFE	40
***	40
***	40
***	41
***	41
***	42
***	43
***	45
ROUA LECTURII	46
INSULA MISTERIOASĂ	46
INSULA MISTERIOASĂ...	47
NEMAIPOMENITUL ROMAN	47
SCUFIȚE (I)	49
CÎNTEC DE PIRAT	50

SCUFIȚE (II)	51
ADIO, ROBINSON CRUSOE	52
CÎNTECE NAIVE	55
CÎNTEC NAIV	55
CÎNTEC NAIV II	56
CÎNTEC NAIV III	56
ȘAPTE CÎNTECE NAIVE PENTRU PARFUMAT GURA	57
CÎNTEC NAIV IV	59
CÎNTEC NAIV V	60
CÎNTEC NAIV VI	60
CÎNTEC NAIV VII	61

CÎNTECE NAIVE (1976) **62**

CÎNTEC NAIV VIII	62
CÎNTEC NAIV VIII	63
MIEREA LUMII	63
BALADA POETULUI DE DUMINICĂ	64
INVITAȚIE LA DOLHASCA	65
MIC TRATAT DESPRE PLĂCEREA DE A BEA BOSTANI CA	
MIEREA	65
VIAȚA LA ȚARĂ	66
CÎNTEC NAIV	66
JURNAL	67

POVESTEA CAVALERULUI CU BRICI.....	67	CÎNTEC NAIV.....	81
CÎNTEC NAIV.....	68	CÎNTEC NAIV.....	82
SCRISOARE.....	68	CÎNTEC NAIV.....	82
FAUN.....	69	CÎNTEC NAIV.....	83
JURNAL.....	69	CÎNTEC NAIV.....	83
IDILĂ.....	70	CÎNTEC NAIV.....	84
CÎNTEC NAIV.....	70	CÎNTEC NAIV.....	84
CÎNTECEL.....	71	CÎNTEC NAIV.....	85
SCRISOARE.....	71	CÎNTEC NAIV.....	85
CÎNTEC DE FAUN.....	72	CÎNTEC NAIV.....	86
FLUTURELE CAPITAL.....	72	CÎNTEC NAIV.....	86
***.....	73	CÎNTEC NAIV.....	87
CÎNTEC NAIV.....	73	CÎNTEC NAIV.....	87
ÎN BUCĂTĂRIE.....	74	CÎNTEC NAIV.....	88
***.....	74	CÎNTEC NAIV.....	88
POVESTEA UNUIA DIN ÎNGERI.....	75	CÎNTEC NAIV.....	89
CÎNTEC NAIV.....	76	CÎNTEC NAIV.....	89
SCRISOARE.....	77	CÎNTEC NAIV.....	90
CÎNTEC NAIV.....	77	CÎNTEC NAIV.....	90
***.....	78	CÎNTEC NAIV.....	91
BALADA CRINILOR CARE ȘI-AU SCRIS FRUMOS.....	79	CÎNTEC NAIV.....	91
CÎNTEC NAIV.....	80	CÎNTEC NAIV.....	92
CÎNTECEL.....	80	CÎNTEC NAIV.....	92
ULTIMA BALADĂ.....	81	CÎNTECUL CEL MAI NAIV.....	93

TAMARETE94

TAMAREȚĂ I	95
TAMAREȚĂ II	95
TAMAREȚĂ IV	96
TAMAREȚĂ V	96
CHIUITURĂ	97
CÎNTEC NAIV	97
SONETUL 11	98
TAMAREȚĂ VI	98
TAMAREȚĂ VII	99
TAMAREȚĂ VIII	99
TAMAREȚĂ DE FECIOARĂ	100
ELOGIU	101
TAMAREȚĂ IX	102
TAMAREȚĂ XI	102

BOCETE DE ADULT103

BOCET DE ADULT I	104
BOCET DE ADULT II	104
BOCET DE ADULT III	105
BOCET DE ADULT IV	105
BOCET DE ADULT V	106

BOCET DE ADULT VI	106
BOCET DE ADULT VII	107
BOCET DE ADULT VIII	108
BOCET DE ADULT IX	108
BOCET DE ADULT X	109
BOCET DE ADULT XI	110
BOCET DE ADULT XII	111
BOCET DE ADULT XIII	112
BOCET DE ADULT XIV	113
BOCET DE ADULT XV	113
BOCET DE ADULT XVI	114
BOCET DE ADULT XVII	114
BOCET DE ADULT XVIII	115

PERVERSE TORTURI, DULCI TORTURI

Nu cred ca vreun comentator de pînă acum al poeziei lui Emil Brumaru să fi rezistat tentației de a proceda la „inventarierea” obiectelor și motivelor ce compun constelația ei tematică. Mai mult, poetul însuși pare să accepte și chiar să dorească această manieră de abordare, căci îl vedem undeva întocmind (indicație tip „mode d' emploi”, avertisment adresat eventualului exeget?) „naiva listă/ A vieții cu creionul cel mai pur”. (s.m.) Operație, în fond, foarte legitimă și de o incontestabilă obiectivitate. Numai că subiectivitatea criticului intervine – și trebuie să intervină – atunci cînd el stabilește implicațiile tematice, deschiderile simbolice ale elementelor care le-a „repertoriat”. Iată, să luăm un exemplu. S-a vorbit (mult) despre caracterul „diafan” al poeziei lui Emil Brumaru; or, frapant mie mi se pare altceva și anume preferința poetului pentru materia păstoasă, unsuroasă, flască, pentru ceea ce este lăptos, rînced, bălțit. Icrele au bobul „bălos”, aluaturile cresc „grele”, mingile „chiflicite” putrezesc prin burlane, geamurile sînt „bălți de apă dulce”, „găleți de zoi” stau la ușa bucătăriilor de vară, melcii – care, „spumoși”, își lasă „pasta” pe fructe – sînt invitați să putrezească în fotolii, în altă parte, „fermentați”, răspîndesc „un miros fetid”, păianjenii sînt

„murați în lămpi cu gaz”; apar destul de des păcura, rumegușul umed, crema de ghetem cenușă, cărămida sfărîmată în ploaie, pudra din cutii – materii în care, vorba poetului, îngerii, căzînd, „fac: buf!”. Apa bălțește leneș în... bălii (cuvînt el însuși unsuros, prelungindu-se leșietic). Ce să mai vorbim despre frecvența cu care întîlnim „bulionul” și „untdelemnul” (acest din urmă cuvînt prezent și în varianta, cu sonorități mai vîsco-lipicioase, „oloi”): casele au „uși de untdelemn”, gîndul e dulce ca uleiul, bulioanele și untdelemnurile „clipocesc în suflet” care, la rîndu-i, apare ca „prea-uleios”. În sfîrșit, precum odinioară Roquentin al lui Sartre, detectivul Arthur încearcă plăcerea perversă de a aduna de prin șanturi bucăți de ziare, de a strînge în palmă hîrțile murdare, îngălbenite și scorjite (plăcere care trădează – chiar dacă la Roquentin intervine curînd „greața” existențială – o obsesie comună, aceea că lucrurile își au personalitatea lor și că raporturile noastre cu ele sînt de neconceput în afara acestui contact direct, de maximă solicitare senzorială).

Dar, ceea ce pare a fi (și chiar este) o constantă a poeziei lui Emil Brumaru e contracarată de tendința de a scăpa de sub forța de atracție (și de fascinație) a materiei vîscoase ori măcar de a face ca ea să coexiste cu diafanul, cu imponderabilul. O confirmare evidentă în acest sens este

preferința pentru oximoron; incompatibilitatea dintre elementele puse în relație în cadrul imaginii reflectă, așadar, dualitatea universului poetic. Astfel, scîndura e moale, seara e clară, burghiul suav, gratiile sînt mătăsoase, vagoanele – fragede, mîlurile – dulci, dinții dor melodios, seara doare și ea suav, aerul cade greu, roua din fereastră poate fi tăiată cu ferăstrăul. Semnificativ este, de fapt, însuși titlul – Dulapul îndrăgostit – volumului apărut în colecția „Hyperion” la Cartea românească (1980): căci „dulapul”, investit cu toate atributele lui, întrucîtva previzibile (e masiv, greoi, învechit, plin de praf și de mirosuri grele), apare în ipostaza de „îndrăgostit”, ipostază nu numai neașteptată ci și, să zicem, inadecvată. Iată-ne ajunși la un aspect esențial al poeziei lui Emil Brumaru: poetul are o extraordinară capacitate de a „erotiza” obiectele și lucrurile cele mai anodine, integrîndu-le, prin acest transfer, prin această contaminare, în lumea fantasmelor sale. Să nu ne mire, prin urmare, întîlnirile cu un „blond samovar”, un „blond robinet” ori niște „pajiști cîrlionțate”. Lemnele au „burta moale”, cherestelele sînt iubite de-o cișmea, micile vietăți „clipocesc pe spate” în iarbă, fluturii pipăie „bucăți de fîntîni mătăsoase”, se pot chiar auzi „traverse calde/ Sub linii spunînd: ah!”. Nenumăratele referințe la mîncăruri și, în general, la ceea ce ține de domeniul bucătăriei sînt integrabile aceleiași viziuni;

de altfel, în ale sale Microlectures (1979), Jean-Pierre Richard spune la un moment dat că prepararea mîncărilor este „l' une des phases les plus libidinales du procès alimentaire”. La Emil Brumaru, bucătăriile sînt „pătimașe”, mîncarea poate fi mijloc de seducție: „Te-ademenesc cu pandișpan și zahăr”, ba chiar, depășind statutul – de multă vreme cunoscut – de afrodisiac, înlocuiește, la limită, însăși fecundarea:

„Trăia într-un castel, pe Rin,
Un cavaler ce din capriciu,
Gustînd bobite din ciorchin,
Tăia șopîrlele cu briciul.

Și-apoi le prepara în sos
De leuștean și portocale
Și preasupușilor, voios,
Le da în de-alabastru oale.

Și azi așa și mîine-așa
Pînă ce-o slujnică fecioară
Rămase din mîncare grea
Și se-aruncă în scoc la moară”.

În același ceremonial se înscriu și fantasmеle sadice („dulci jafuri de fecioare“, „asasin manierat“), materializate în imagini de o diafană perversitate:

„Melci gîtuiți zburdalnic c-un fitil de lampă”
 „Îți amintești de o căpșună mare
 Ce se ruga de-un înger s-o omoare
 Din dragoste, călcînd-o în picioare?”
 „Sparg mingi cu andreaua...”
 „Înfășurate-n lungile lor gene,
 Cu sîrme-n sfîrc și coapsele umflate
 În moi butuci de umbră, sub lacate,
 Fecioarele pluteau trîntite-alene...”
 „Oh, piersici tăiate cu toporul
 Pe moi butuci de unt cu carnea roz!”
 „Oh, pe plafoane sînt serafi cu vergi
 Ce bat la tălpi bezmetice fecioare“.

și culminînd cu jubilația delirantă din „Cruzimile lui Julien Ospitalierul”:

„Cu timpul, plictisindu-mă efortul inutil și anost pe care mi-l cerea bunătatea, istovit de o prea lungă așteptare a fericirii ce credeam că-mi va fi dăruită drept răsplată, am început să exerseze timid, apoi tot mai îndrăzneț, mai

necruțător, mai rafinat, cruzimea – ultim deliciu al singurătății mele. Andrelele purificate-n untdelemn de zarnacadele luate spre seară cu-o delicatețe infinită în mîini și petrecute voluptuos prin inima fragedă a unui ceasornic de bucătărie mă făceau să jubilez. Cu-o bucată strălucitoare de țiglă – o sfărîmasem pățimaș și abil! – tăiam, ingenuu, viscere moi de fîntîni, vii încă, palpitînd în găleți emailate cu toarte dibaci arcuite peste carnea suavă. (...) Petreceam zile întregi strivind coropișnițe naive și monstruoase în țîțîni de-arpacaș, sfredelind melci devotați cu burghiul, flagelînd fluturi de marfă din plăcerea de-a auzi pocnetul aripilor frînte în dosul latrinelor văruite trandafiriu. Cînd ploua, ca să pot nimici eu însumi cît mai multe bile de apă, umpleam exaltat curtea cu umbrele deschise-n suprafețe senzuale și plane“ ș.a.m.d..

În acest univers pătrund și Obiecte Poetice Neidentificate, dintre care cel mai încărcat cu valențe simbolice este bila. Desigur, prin sfericitatea ei perfectă, prin „goliciunea” ei, prin faptul că se lasă, voluptuos, cuprinsă în palmă, bila justifică fascinația erotică pe care i-o atribuie poetul. Dar bila intră în combinații mult mai complicate, apărînd, ca la suprarealiști, drept un „objet à

fonctionnement symbolique"¹. Iată-o prezentă în micile „nebunii“ lucide:

„Vom juca biliard cu săruturi...”
 „Vino la mine să jucăm popice!
 Tu bila de cristal, ea cea de puf
 Vom arunca-o spre Euridice,
 Îmbujorați și puri...”

¹ În Muzeul din Basel se află o sculptură de Giacometti un „objet à fonctionnement symbolique”, realizată în 1930–1931 și pe care artistul a intitulat-o „L' Heure des traces”. În istoria suprarealismului, Maurice Nadeau o prezintă și o comentează în felul următor: „L' *Heure des traces* (...) e formată din două corpuri solide: unul în formă de felie de portocală, cu două planuri superioare tăindu-se într-o creastă bine marcată, celălalt fiind o sferă cu o crăpătură la bază și suspendată deasupra primului obiect cu ajutorul unui fir. Această sferă este deci mobilă, și se deplasează deasupra corpului inferior în așa fel încât creasta acestuia este în contact cu baza despicată a celuiilalt...”.

Toți cei care au văzut funcționând acest obiect au încercat o emoție violentă și imposibil de definit, în raport, fără îndoială, cu anumite dorințe sexuale inconștiente. Această emoție nu semăna prin nimic cu o plăcere satisfăcută, ci mai curînd cu o neliniște, cu o stare de nervozitate asemănătoare aceleia pe care o provoacă faptul, iritant, că îți dai seama de existența unei frustrări”

Atunci cînd așteaptă diligența ce aduce scrisori, Julien Ospitalierul ține în mîină „o bilă de fildeș gălbuie” (semn de recunoaștere? semn al apartenenței la un fel de confrerie în care nu sînt primiți decît cei ce acceptă regula – secretă – a jocului?), bilă care, puțin mai tîrziu, devine obiect erotic tulburător și ambiguu:

„Pe urmă-am ținut pătimaș la o bilă de fildeș lucioasă
 Cu pîntec mic, ce-mi sărea uneori pîn'la buze
 Stîrnindu-mi spre seară dorințe ciudate și gînduri atît
 de confuze
 Încît mă sfiam să rămîn cu ea singur în casă”.

În aceeași... sferă se înscriu și fructele ori legumele care, prin forma lor, trimit la motivul emblematic al bilei: piersici, nuci, dovlecei („Și seara în fundul grădinii să strîngi dovleceii elastici în brațe plin de ardoare”), boabe de struguri, tomate –

„Cinstiți aceste sfere de mătase,
 Înzăpezite miezuri de tomate,
 Crude cetăți cu punțile lăsate
 Spre sufletele noastre curioase.
 O, ce candoare-n gestul de-a desface

Fecioarei adormite în legumă
 Pieptarul străveziei promoroace. (...)
 De rotunjimea ei o să te bucuri,
 Căci ți se dă cuminte și adîncă.
 Pîn' la pămînt cinstiți aceste sfere, încă“.

– și, în primul rînd, portocale (și nu e oare
 simptomatică această coincidență a fantasmei, dacă ne
 amintim că, în descrierea „obiectului“ lui Giacometti, M.
 Nadeau vedea acolo o felie de portocală?) ce prezintă nu
 numai rotunjimi îmbietoare, ci și o „carnație“ de o succulentă
 frăgezime aproape lascivă. „Portocala“ marchează punctul
 maxim, acut al intensității dorinței, aflat la limita blocajului,
 a neputinței de a transforma elanul erotic în act:

„Mi-e teamă de o portocală!
 Ea este-adîncă și rotundă!!”
 „Geaba chiar femeie goală
 Și-n gură cu portocală;
 La treizeci și cinci de ani
 Stau și plîng printre motani“.

Să revenim însă la semnificațiile „dulapului”; el intră,
 firește (alături de multe alte elemente care ar merita să fie

măcar amintite, de la „suavul burghiu“ mîngîiat „spre a-i
 reda tinerețea și patima“, de la andreaua cu care poetul
 „spargi mingi“ pînă la leăturile din garduri „încă îmbujorate
 în jurul cuielor“ și la „acele putini mici și diafane/ lubind
 burlane pînă la extaz), în același sistem de relații libidinale.
 Statutul său este, din nou, ambiguu: obiect erotic dar și
 protagonist, victimă dar și agresor. Pe Julien Ospitalierul îl
 vedem „în genunchi, într-un colț, sărutînd șifonierul“. Și tot
 Julien mărturisește:

„Apoi, m-am îndrăgostit de un blînd șifonier.
 De-obicei dup-amiaza, cînd hainele dorm, mă duceam
 lîngă dînsul
 Și mîngîindu-i furnirul, duios și stingher,
 Îl sărutam și simțeam că mă-năbușă plînsul“.

Sau:

„Dulapuri toropite-mi cad în brațe“.

Partener docil aici, dulapul se vădește, alteori, de o
 agresivitate teribilă, dezlănțuită:

„Așteptam ziua și ora menită de zodiiace când

înneguratul dulap, ieșindu-și din calmul lemnului său nobil, va înșfăca definitiv trupul de carne trandafir al Reparatei și-l va închide, pentru torturi delicioase, în încăperile lui speciale“.

Este ipostaza ce apare și în textul final, care dă titlul volumului, text-sinteză, unde reîntîlnim toate personajele – Julien Ospitalierul, detectivul Arthur, Reparata – alături de autorul însuși, integrat nu se poate mai firesc universului pe care l-a plăsmuit:

„... din lemn tare, aspru, sălbatec, cu fibre vijelioase și noduri hipnotice, dulapul era de-o bestialitate zvăpăiată. Murseca hainele îmbătat de foșnete, rupea curelele ca pe șopîrle, în căutarea unui sînge rece și vîscos, sfărîma nasturii cu plăcerea diabolică, mereu crescîndă, a desființării sidefului. Broaștele ușilor scoteau răgete minuscule, dar feroce; la apropierea mîinilor țîțînele visau, fremătînd, să zdrobească pătimaș, ca într-un delir osteologic: falange, falangete, fălănguțe!; muchii ascuțite tînjeau după fruntea lui bombată“.

Progresiva lui „domesticire“ (condiționată de auto-flagelarea lui J.O.) duce, în final, la „prăbușirea

ireversibilă a dulapului din regnul vegetal în cel animal...“.

Dar dulapurile din poezia lui Emil Brumaru sînt și „dulapuri-sfinxe“, închizînd „mari mistere“, cu nenumărate obscure cotloane și ascunzișuri; părăind nesfîrșite, în ele se pătrunde „ca-ntr-un imperiu“. Atracția pe care o exercită acest spațiu imens (și traumatizant:

„Dar în dulapul nesfîrșit
Melcul cel mic s-a-mbolnăvit“),

întunecos, umed, poate fi pusă în relație cu semnificațiile motivului fîntîinii: Julien Ospitalierul e fascinat de apa, „nobilă și buclată“, din adîncul fîntîinii, pînă cînd, într-o zi, se decide să se cufunde definitiv în ea:

„... o vreme m-am legănat sfîșietor de lin pe suprafața verzuie și calmă, parcă amintindu-mi de copilărie, parcă respirînd într-un fel gingaș, nemaîntîlnit...“.

Tot el face elogiul unei alte (dar, în fond, similare) voluptăți:

„Să intri în dulapuri vechi...
Și-n lemnul de la raft de noduri clare
Să te îmbeți, uleiuri să respiri...“.

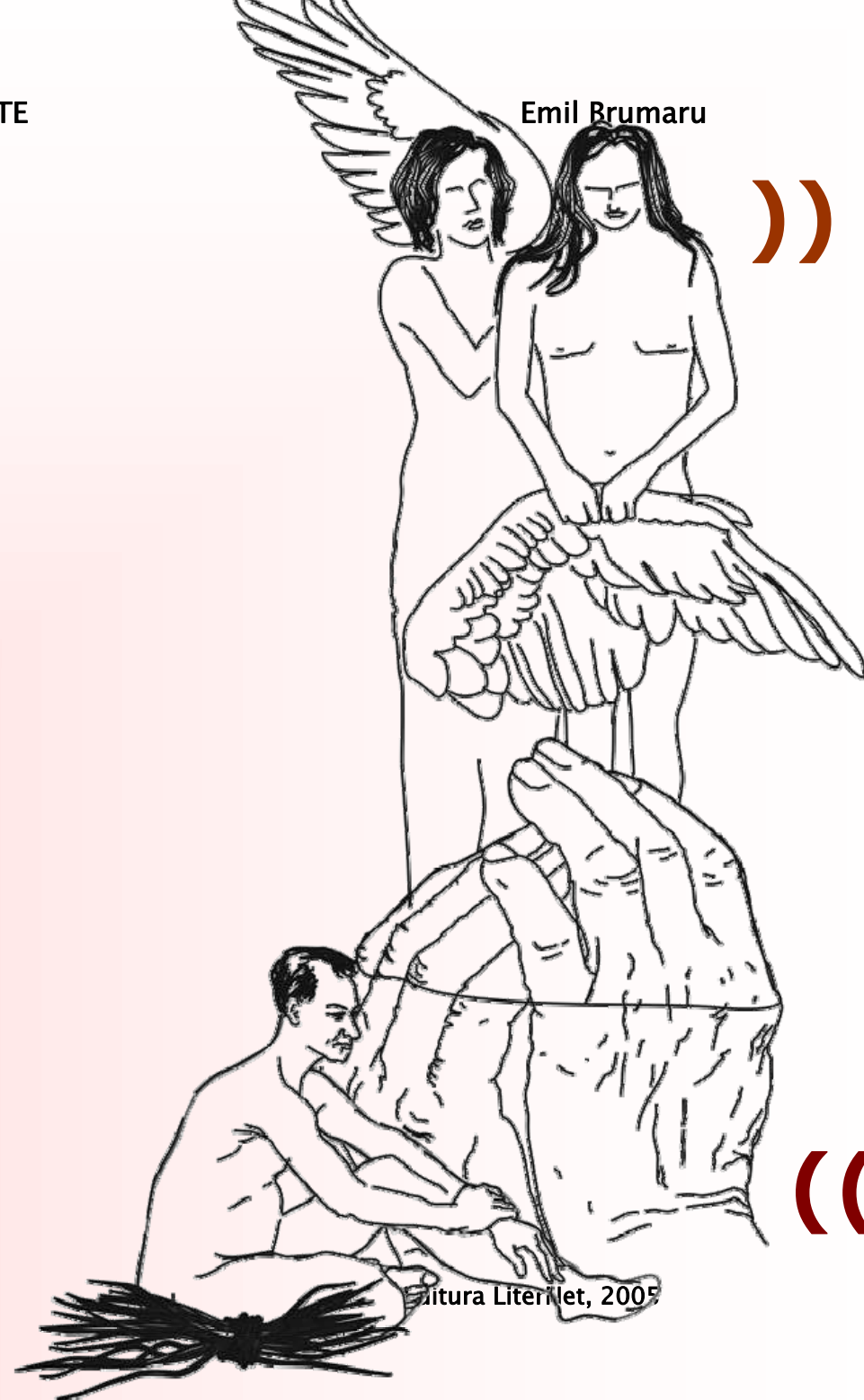
))

Așadar, pe lângă sexualitatea agresivă, identificabilă în insistența cu care revin reprezentările metaforice ale penetrației („Cuiul intră în perete/ Și găleata în fântână“, „Și coapsa ta cu fierbințeli de plită/ L-ar fierbe pînă și pe Solomon/ Pe cercurile ei ca pe-un ibric/ Cu lungul său țurlui cuprins în aburi“, „Gardurile–abia închegate, cu leături încă îmbujorate în jurul cuielor“ etc. etc.), obsesia apei (deci a unei materii care nu opune rezistență) traduce o fantasmă ce este probabil, dintre toate fantasmele poetului, cea mai puternică: nostalgia vieții foetale, a pîntecului matern cald, tandru și protector. Adică, de fapt, dorința de a regăsi inocența primordială, absolută, a Vieții de dinainte de viață.

Alexandru CĂLINESCU

((

DETECTIVUL ARTHUR (1970)

DETECTIVUL ARTHUR

Detectivul Arthur va sosi împreună cu umbrele serii,
precaut,
Avînd în valiza-i ușoară motanul lui leneș pe care-o
să-l lese puțin,

Înainte de-a-ncepe ancheta, să cînte-n fotoliu din flaut
În vreme ce dînsu-și va umple, trist, pipa cu crini.

Și-a doua zi, plin de candoare, la micul dejun,
Cînd fluturii beau catifea și cățeei mănîncă dantele de
fețe de masă,

Va îmbrăca cel mai moale și fraged costum
C-un înger brodat sub rever și cu nasturi uciși în
mătasă.

Apoi va citi elegii dintr-o veche revistă
Și sprijinindu-se-ncet cu o mînă subțire, prelungă și
stranie

De pianina pensiunii, deodată, spre-a-și dovedi că
există,
El va muia, surîzînd dureros, o caisă-n șampanie!

))

((

RUGĂCIUNEA DETECTIVULUI ARTHUR

1.

Nimeni și nimic nu mă poate opri, la ora cinci după masă,
Cînd lumina e albă și-n magazii toamna miroase a praf adormit,
În iarbă să pun un pantof cu șireturi subțiri de mătăasă,
Așteptînd să se umple cu flori, și să fiu fericit...

2.

Nimeni și nimic nu mă poate opri să caut prin șanțuri bucăți de ziare,
Să iubesc către seară apa și pietrele mari de sub poduri; oh, istovit,
Să sărut o scară ce putrezește în brusturii de lîngă ziduri amare,
În timp ce furnicile trec, și să fiu fericit...

3.

Nimeni și nimic nu mă poate opri să ascult pe o treaptă a casei satîrul tocit

Cu care tai carne suavă de fluturi ce-î visul motanilor mei,

Să-ngenunchez pe podele în fața sticlelor lungi de oțet și ulei,
Fără sfială plîngînd, și să fiu fericit...

4.

Nimeni și nimic nu mă poate opri să desfac în amurg un ceasornic de fată
(El are roțițe de înger!); să găsesc păianjeni bătrîni în pompe stricate de flit
Și pe a șaptea ceșcuță din sumbrul dulap, o amprentă ciudată,
Și-apoi să umblu tăcut prin odăi, și să fiu fericit...

FLUTURII DIN PANDIȘPAN

„Domnule, și vă rog să mă credeți, îmi vine atît de greu
Să vorbesc, de la o vreme, la masa
Pe care o iau sub portretul iubitului meu
Din pandișpanul tăiat la desert zboară fluturi albaștri și
fini ca mătasa!”

Atunci cei doi motani somnolenți, îngrășați cu
dulceață,
Ce torc de o parte și alta a coapselor mele,
Fac tumbe ciudate, se-agață rotunzi de perdele
Iar eu, leșinînd, îmi acopăr cu palmele fața...

Detectivul Arthur puse molatec trei întrebări:
„Doamnă, n-ați observat, c-un surîs, uneori,
Melci uriași, tremurînd pe clanțele de la intrări
Cînd deschideți, pentru motanii de angora, ușile-n
zori?”

După amiază, la ora aceea confuză,
Cînd sînii îi țineți, prea mari, pe tăvițe de cedru,

N-ați auzit hohote mici lîngă bluză?”
Insistă detectivul Arthur, visător și integru...

„Cînd coborîți scările-n parc, către seară, fără ca
nimeni să vă aștepte,
N-ați întîlnit un seraf, în mînă c-o ladă de mirodenii
Și cu cealaltă bătînd mingi parfumate de trepte,
Făcîndu-se că nu vă vede, din cauza jenii?”

Glycera își strînse veșmîntul la piept. Nu răspunse.
Detectivul Arthur, plin de delicatețe,
Din buzunarele lui nepătrunse,
Scoase un pandișpan albastru pe dulcele-i fețe,

Îl așeză grațios și candid între ei
Și luînd un cuțit îl tăie dintr-o dată!
O, ce pufoși se-nălțară, ce leneși, ce calzi fluturi
galbeni acum, prin odăi...
„Doamnă, șopti detectivul Arthur, permiteți-mi să mă
retrag, n-o să vă uit niciodată...”

PRIMA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

Ții minte orășelul acela de munte
Cu ganguri subțiri și prepelicari lătrînd de-ncîntare?
Treceau pelerini. Fecioarele-aveau jartiere de pluș cu
nostalgice funte
Cînd, pajiști scoțînd din corsaj, către-amurg, ieșeau la
plimbare.

Călătoream (ți-amintești?) în cea mai frumoasă
caleașcă
C-un flutur miop, între noi, privind fericit înainte.
Eram pe atunci detectivul tău trist și cuminte
Care-ți turna la popasuri laptele dulce în ceașcă.
Apoi într-o seară (caută-adînc în memorie!)

Ne-am dezbrăcat, neștiind întîmplarea aceasta
ce-nseamnă,
Și renunțînd la găsirea pisicilor tale, la glorie,
Oh, ne-am pictat unul altuia, palizi, pe coapsele calde,
vechi peisaje de toamnă...

A DOUA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

O, dac-ai vrea să ne-ascundem de lume în vechiul
dulap
Plin cu jachete și rochii din marea sufragerie,
Cînd după-amiaza ne tulbură mințile-n cap
Și prin unghere sînt nasturi pierduți ce se roagă acolo
pe veci să rămîie...

Toți s-ar gîndi c-am fugit de prea multă iubire...
Singur, motanul tău blînd ne-ar cunoaște teribila taină
Și ne-ar aduce, pe-ascuns, portocale, prin rostogolire,
Ca să mîncăm, ghemuiți de plăcere-ntr-o haină...

Iar apoi, dac-ai vrea să ieșim, către seară,
Ne-am întrista atît de adînc clătinînd un albastru sifon,
Că uluiți de obiectele strînse-n lumina aceea amară,
O, ne-am ascunde din nou sub patul imens de
mahon...

A TREIA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

Iartă-mă că te-am pîndit toată seara, de după perdele
c-o vază în mîină.

Nu ştiu de ce, în timp ce-ngrijeai de ierbar şi canari,
Mi s-a părut (ca-n fiecare seară din ultima, vai,
săptămîină)

Că risipindu-te-n aerul pur al odăii o să dispari...

Te-ai tutuit c-un seraf?

Oh, se-auzea de pe unghii cum oja îţi picură rar,
De răsuflarea lui caldă, pe preşuri, urme în praf.
Am observat pe-o măsuţă lucioasă: parcă-ar fi fost
cineva încălţat în mărar...

De aceea, cînd te-ai culcat surîzînd (ce imensă
greşeală!)

Fără să bănuie că, trist, detectivul Arthur te veghează,
Ţi-am ridicat de pe jos, întorcîndu-mi privirea cu multă
sfială,
Rochia ta parfumată şi am ascuns-o, gelos, pe seraful
acela, în vază...

A PATRA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

Hai să intrăm la bătrînul bijutier
Acum, cînd amurgul de iarnă ne face să rătăcim printre
vechile case,
Şi să-l rugăm în genunchi, pîn' la lacrimi, sutienul
fierbinte şi tainicul tău portjartier
Să-ţi le bată în pietrele cele mai scumpe şi mai
somnoroase.

Şi fiindcă va trebui pentru-o clipă să i le dai,
Rămasă-n dugheana lui plină cu bile de fildeş în pielea
goală,
O să-ţi ascunzi, c-un surîs vinovat, în ceşcuţe de ceai
Sîinii rotunzi şi pe coapse-ţi vei pune o portocală.

Iar dacă deodată, cu spaimă, la uşă vei auzi clopoţelul
Să nu te întorci – detectivul Arthur e cu tine!
Va fi doar un înger venit să-şi graveze-n inelul
De aur al frunţii această-nîmplare ciudată, c-o
nesfîrşită ruşine...

A CINCEA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

leșisem din cinematograful acela de la periferie unde
rulase-un film mut,
Ținându-ne-atît de sfioși de mîină... Cînta un pian...
Și cînd ne-am oprit în mijlocul străzii și m-ai întrebat,
visătoare, ce am,
Uitindu-ne țintă unul la altul, deodată, ne-am
recunoscut!

Eram (Dumnezeule!) domnul ce tocmai coborîse din
vechea cabrioletă,
Cu fracul boțit și jobenul sub braț, venit ca să fure spre
seară,
Motanul familiei și tu erai, sigur, naiva subretă
Ce-l vede și țipă, și el o împușcă-ntre sînii bombați,
și-apoi o iubește-n cămară...

Și-atunci ne-am dat drumul la mîini și-amîndoi, pe
trotuare,
Am luat-o la fugă cuprinși de-o teribilă panică

A ȘASEA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

Poate într-o dimineață îmi va sosi prin poștă un colet
uriaș

Cu-albastre ștampile și timbre subțiri de mătăasă
Pe care-l voi duce, plutind fericit prin întregul oraș,
Mirîndu-mă cît de ușor e și de parfumat, pînă-acasă.

Și-acolo, lăsîndu-l puțin pe îngustul trotuar
Ca să descui, voi vedea cu mirare cum, singur, din
funde,
Încet se desface și cum dinăuntru apar,
Oh, goale și albe, picioarele tale prelungi cu mici
unghii rotunde!

Și-atunci te-aș lua-nfrigorat din imensa cutie
Și-aproape nebun aș fugi cu tine în brațe
La vechiul bufet cu borcane lucioase și-adînci din
sufragerie
Să-ți dau, căci ai fi leșinată de foame și dragoste, cu
lingurița dulceată...

ULTIMA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

Dacă într-o după amiază de toamnă ne-am duce la
Julien Ospitalierul,
Prietenul meu ce trăiește departe de lume c-o bilă în
mînă,

O, l-am găsi în genunchi, într-un colț, sărutînd
șifonierul
Și îndopînd șerpișori sinilii cu smîntînă.

Și după ce s-ar scuza rușinat că la dînsu-i deranj,
Vorbindu-ne-ncet despre fluturi și sfintele taine,
Castane prăjite ne-ar da și pilaf de gutuie oranj
Și piersice-ar șterge, la urmă, de praf cu vechi perii de
haine.

Apoi ne-ar cînta, de vecernie, din muzicuță-n veranda
umbrită de-arțari
Tangouri atît de ticsite de molii și valsuri atît de
pufoase
Încît ai începe să plîngi, amintindu-ți c-odată ai fost,
pentru-o seară, aleasă

REGINA MARELUI BAL DE ADIO AL DETECTIVILOR PARTICULARI...

TESTAMENTUL DETECTIVULUI ARTHUR

1. Trebuie să stai mult timp singur ca să poți auzi lumina. Trebuie să-ți lași nările în strujeni ca să simți cum miros îngerii după-masă. Trebuie să bați cuie în zid, și zidul trebuie să fie roșu ca zahărul din copilărie, ca să auzi cum cade o unghie de crin. Trebuie să-ți aurești manșetele cămășii cu fîntîni ca să atingi inocența. Și mai trebuie vai, mai trebuie, să salvezi un brusture de la albastru!

2. Un scaun poate fi inima acelor, inima șinelor plutind în păcură — după-amiază cu ghiozdan zvîrlit sub pat — sau un măr, un măr prin care pot trece trenuri sticloase cu franjuri de frică la roți. Un scaun poate fi și liniștea vacilor, zgomotul unui parfum, tăierea piersicilor cu fierăstrăul și-a zilei cu o femeie cărnoasă.

3. Undeva trebuie să ducă aceste cuvinte. Poate la funte de ceară pe-acoperișuri subțiri. Și iată: pajiști cîrlionțate, vipere-n vînt, picături de aur pe șapcă de înger, fluturi înghesuiți sub genunchii fecioarelor și-acolo, departe, o spaimă imensă.

4. Mica mea pungă cu gînduri de veghe, mica mea cheie pentru desfăcut frica! Lîngă o pasăre de orez stă însuși orezul. Iar fața sîngeră de amabilitate. E vorba de fața florilor, de fața scîndurilor; e vorba de-un cîine ce mușcă crinii, iar crinii turbă și sfîșie marginea glastrei și urechea unei doamne-n baticuri, o, numai baticuri, cu sînii de pluș parașutat.

5. Ce bizare sînt uneori cărămizile! Ele urcă pînă sub streșini, trec din perete-n perete cu teamă! Și-ntre ele e ceva definit: poate nisip, poate picioare de flutur, poate amanți uciși cu beladonă. Iar mai tîrziu ele crapă! Odăi desfăcute nu-s, cu miezul vizibil, cu sîmburi de oameni superbi.

6. Fără liniște, prin ganguri vechi, la ora timpită de-azur a amiezii, când se încarcă butelii de aragaz și sufletul cade pe rochii întinse în curți; fără liniște, în fața vitrinelor cu lumînări arse de ceară, pe lângă casele cu uși de untdelemn, printre nenii cu moartea la butonieră, o, mai ales printre femei (ciudatele oști adormite în mers) intrate-n ciorapi de mătase ia la coapsele lor fără liniște...

7. Veniți să vă spun de sînge! E cerul meu din pătlagini, e sufletul vechiului gușter trecînd peste-o fată de smirna. Amin! Uit să vă spun despre carne. E marșul furnicii prin zahăr, stamba întinsă pe șolduri. Amin!

8. Un om ce bate crini subțiri cu ciocanul în scînduri, ce prinde fîntînile albe de frunze, ce-și lasă gîndul în stîlpii frumoși și eră de lucirea liniilor ferate, un om fără iubire, fără tristețe, a surîs.

9. Vom juca biliard cu săruturi. Vom flutura-n evantaie subțiri, abia clătinate de-o mîină, vom fi transparenți. Apoi, nedumeriți de hainele noastre cu nasturi uciși în

tafta, de tot ce se întîmplă în case, vom risipi regrete din vechile noastre vate. Cîte promisiuni, o, cîte saltele de lene sub suflet! Și la urmă doar fuga de aceste cuvinte sălbatice...

10. Prins între rochii scrobite sufletul meu povestește. Despre fîntîna uitată-n dovleci. Despre-un gard de leături subțiri, când roabele-s triste. Prin răsuflătorile beciului se preling rîme de unt slăjit. În cristale scîrțîie poarta numai de umbră știută. O femeie își spală părul în ceai făcînd ziua să treacă.

11. Dulapuri, mari mistere ale copilăriei, flaute pline cu cești. O, zahărul cubic ce-mbată, o, rafturile voastre obscure, dulapuri adînci, cu cotloane de brînză, pline de spaima gîndacilor (ei, lenții, ovalii, amorfi). Dulapuri, nări moi ce ne-absorb în pereți, nu sîntem pentru voi decît un parfum? Ușile-acestea de apă, sertarele tremurătoare, nu se închid din cauza sînilor tăi prea albi! Dulapuri de iarbă! Cui să dăruiesc un buchet de mîner de-alamă?

CARNETU' CU POEZII (1998)

MODEL DE INVITAȚIE GALANTĂ

Ești invitata noastră la banchet.
Ai grijă să te-mbraci cât mai cochet!

Pune-ți pe umeri, goală, doar un flutur
Ca printre noi trupul prelung să-ți scuturi

De-arome, spume-n flăcări, îngeri răi.
Rujează-ți în bleu buzele. Bea-ntăi

O cupă de furnici. Lasă un greier
Să-ți țîrîie-n buric, altul în creier.

Căci astăzi este aerul felin.
De-aceea îți transmitem printr-un crin

S-ai grijă să te-mbraci doar c-un șiret.
Ești invitata noastră la banchet!

DESCRIEREA AMĂNUNȚITĂ A POZIȚIEI CULINARE

Iubito, astăzi facem prăjituri
Cu patru straturi. Primul este patul
Al doilea cearceaful, preacuratul.
Al treilea chiar tu, plină de nuri.
Și-al patrulea eu însumi, vinovatul
Că astăzi facem iarăși prăjituri!

IUBITEI CE-ȘI PLIMBĂ PISICA-N LESĂ

Iubito, tabla înmulțirii
E pentru mine un supliciu.
Nu știi cît face șase ori nouă
Nici dac-aș fi bătut cu biciul.

De tine, mică și nervoasă
Că sînt atît de imbecil.
Dar, iată, gîndului meu leneș,
Pe care cu sfială ți-l

Strecoar sub rochia ușoară
Și galbenă, nu-i este frică,
Deși plutim în plină stradă,
Să te sărute pe pisică!!

NUMĂRĂTOARE

Cîți sîni ai?
Bat la abac:
Unul și cu unul fac
Trei!
Doamne, de-ar fi tari și grei,
Să-i mîngîi pe bumbleu,
Nu cu mîna,
Ci cu gura,
Dulce, -așa cum știi doar eu,
Toată săptămîna,
Pîn' se coace-n suflet mura
Și se tulbură scriptura.
Și apoi să-i dau de-a dura!!!

IMPROVIZAȚIE DE RUMBĂ ÎN BARUL
„ELEFANTUL DIN ACVARIU”

Ifo-ifo-torontof,
Cînd treci leneșă-n pantof,
Măduvile ne înțapi
Și picioarele-n ciorapi,
Sub pojghițele mătăsii,
Îs crăpate-n pizda măsii!

Parc-ai merge cu caleașca
Legănată: fleășca-fleașca!

Țîta-mpunge în chilim
Rîtișorul ei infim
De ne brusc zaharisim,
Sclifosite...

Vino sîmbătă la bal,
Să te pipăi personal!!

LOLO, ȘI NESFÎRȘITELE POSIBILITĂȚI
ALE IUBIRII (1)

Oh, Lolo s-ar iubi, lin, și cu ochii,
Cînd nu-i pot scoate trupul cald din rochii.
Oh, Lolo s-ar iubi, blînd, și-ntr-o nară
Și în cealaltă, mai ales spre seară.
Oh, Lolo s-ar iubi, crud, și-n ureche,
Spre a-mi simți-n timpan cîntarea veche.
Oh, Lolo s-ar iubi și între ele,
Acele moi și albe dulci mamele...

))

((

LOLO, ȘI NESFÎRȘITELE POSIBILITĂȚI
ALE IUBIRII (2)

O, Lolo s-ar iubi, roz și la coate,
Lipindu-și braț de antebraț cît poate.
O, Lolo s-ar iubi-n clei și la ceafă,
Prinzîndu-și părul tragic c-o agrafă.
O, Lolo s-ar iubi, pur și pe șira
Spinării, mlădiindu-se ca lira.
O, Lolo s-ar iubi neîncetat,
Și-n splină, și-n rinichi, și în ficat...

IMPROVIZAȚIE À LA FANFAN

O curveliște de fată,
Lolo de la Bomboton,
Dintr-o dată mi se-arată
Pe plajă și-i zic: „Pardon!,
Nu vrei ca să mergi cu mine
Să vedem un film străin?“
Dînsa spuse: „Mi-e rușine.“
Și atunci eu brusc mă-nclin
Spre-o curveliște de fată,
Lolo de la Bomboton,
Și-i sărut bluza umflată
Exact pe buton!
P.S.: Nimeni nu avea ca Lolo
Sîni cît mingile de polo!!

)

((

IUBITEI CE-ȘI PLIMBĂ FLAMBAT ÎN AER LENJERIA

Mi-ai fluturat sutienul pe la nas
Și ai plecat. Sînii-au rămas un vis.
Al sufletului meu de înger gras.
Apollinaire lui Lou-îi scria precis
Ce locuri dragi topește-n catifea
Cu gura-i grea de crin pios deschis
În amintirea raiului. Ci-abia
Mă-ncumet eu să-ți pup fusta pe-abis.
Mi-ai fluturat sutienul pe la nas
Și ai plecat. Sînii-au rămas un vis.

O DEZERTARE PENTRU PLEOAPE, SÎNI ȘI ȘOLDURI DE VALERIE

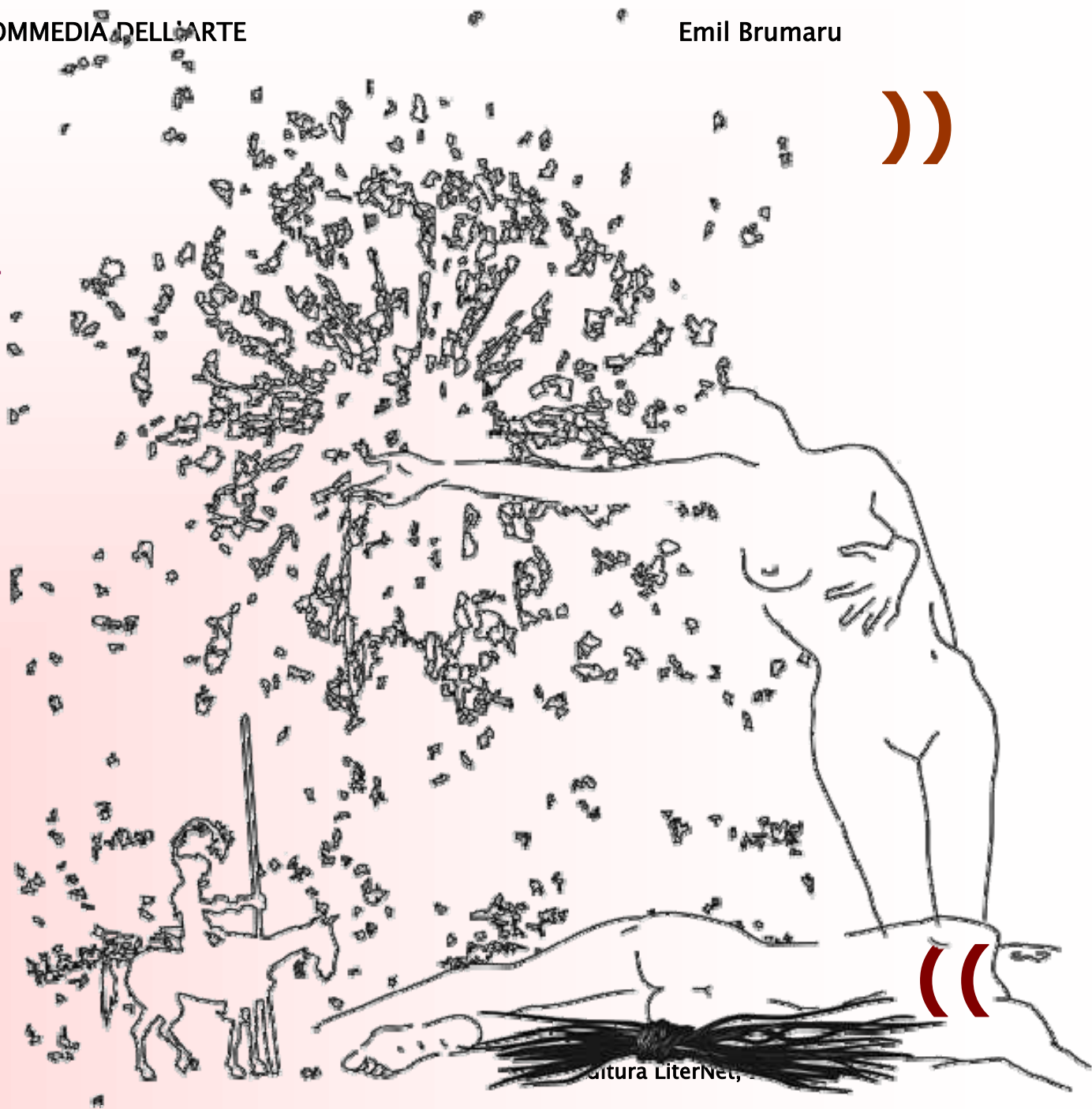
Valeria, Valeria, Valeria,
De azi am dezertat din Cavaleria
Țarului, ca să fiu mereu aproape
De zbaterea ta lacomă de pleoape,
De sînii tăi cît turlele-ortodoxe
Spre care-o sfîntă sărutare-n foc se
Revarsă, și de șoldurile tale.
Altar cărnos pe vechile-mi mantale,
Șters de Arhimandritul de Kiev cu peria,
Valeria, Valeria, Valeria...

))

((

ADIO, ROBINSON CRUSOE (1978)

))

((

CÎNTECE NAIVE

STICLA

Sînt sticle cu toracele îngust
Și umeri transparenți neluate-n seamă
De cei ce au idei. Ele reclamă
Prezența mea. Știind c-o să le gust
Se prelungesc anarhice spre mine
Cînd trec pe lîngă rafturi, din instinct.

Doar în alcool exploziile fine
Ale iluziilor se aud distinct.

ECUSON

Îți trimit un ecuson,
Cel mai gîngăș și mai trist.
E barat cu bulion
Și-n triunghiul de deasupra
Are-un melc cu crucifix
Care ține pe un corn
Patru fluturi ce-și beau supa
Cu cravatele la fix.
Iar în cel de dedesubt,
Lîng-un domn cu portocală,
Două rîme pentru supt
În clipe de plictiseală.

))

((

Cînd aerul cade, prea greu,
La frageda crinilor bază,
Sfințească-se sufletul tău
În alba lumină de-amiază

Și fie-ți, în târgul cel orb,
Cu fluturi curgînd monoton,
De-a pururi, icoană, un ciob
Extatic de vînat sifon.

JURNAL

Mi-s genele cîrlionțate
Și buzele fin despicate
De dragostea unui heruv
Ce mă distruge și-l distrug

Oh, pentru tulburii lui nuri
Am achitat mii de facturi
În fluturi ieftini de cîmpie
Și-am locuit o coșmelie

Scobită într-un diamant
În anotimpul sufocant!

))

((

BALADA TRECERII REPARATEI

Lîng-un felinar cu-acetilenă
J.O. mănînc-o limbă de balenă.

Este ora zece fără-o dungă,
Reparata trece nibelungă,

Sîinii ei sînt prinși în curelușe,
Poartă-n mîini căpșune drept mănușe,

Îngeri cu obiele parfumate
Îi țin trează rochia la spate.

Însă ea la el nici nu privește
Cum mănîncă limba unui pește,

Ci îl lasă veșnic plin de jenă
Lîng-un felinar cu-acetilenă.

IDILĂ

În universul nostru dens și mic
Urșii mănîncă și nu fac nimic.

Vulpile dau de-a dura printre spini,
Nevinovate, aricii bruni și fini,

Sub maluri verzi racii stricați și moi
Deprind pîraiele să curgă înapoi.

BLESTEM

Sub gratii să trăiești de dimineată
Pîn` la amurguri, schingiuită dulce,
Seara, cînd termini de-nvîrtit dulceață,
Un dovlecel cu tine să se culce.
Deasupra să așezi doar plăpumi pline
Cu lînă sfîntă. Îngerii, din rolă,
Să-mprăştie miresmele sublime
De papanași ce-nalță și consolă.
Miei orfelini și triști, lieduri suave
Să-ți cînte la trezit. Iar serafimii
Să te îmbrace iute-n haine grave,
Ca nici tu singură să nu-ți vezi sînii!

PRETENȚII

Vreau să mă iubești ca pe un prinț,
Să te răsucești în pielea goală
Pe mătăsuri pînă, scos din minți,
Voi izbi în tine-o portocală

Poruncind să vină scribii sluți
Ca să-nsemne-n acte cum te guduri,
Vreau să-mi ștergi de praf și să-mi săruți
Mîna pe inelul de cinci puduri.

Țîțe de crăiță să-mi arăți
Și buric într-însul cu căpșună,
Coapse năvălind din două părți
Care, eu fiind trist, să mă dispună.

Să-mi șoptești minciuni șarlatănești,
Să ai trupul proaspăt, gîndul putred
Și-o să-ți dau o mie de calești
Să-mi străbați regretele din suflet!

BALADA TRANDAFIRULUI CU ABUR

Eu știu o vampă care țipă
Cînd sfîșie hîrtie țiplă,

Și pe oceane–un vechi pirat,
Balenele pe ceafă–l bat.

Și într–un port un vameș trist
Păzind bagajele lui Crist;

Oh, pe toți trei mi–i poartă–n gînd
Un trandafir cu aburi, blînd.

Sînt zile–n care vampa vrea,
C–un decolteu adînc, să bea,

Vameșu–i plînge–n sîni, piratul
Cu golfuri își parfumă patul

Unde pe vampă o va duce
În brațe ca pe–o bombă dulce;

Oh, pe toți trei mi–i poartă–n gînd
Un trandafir cu aburi, blînd.

Vampa de–un ruj îngrozitor
Muri șoptind: amor–amor,

Piratul dispăru–n chip straniu
Pe flamura cu propriu–i craniu,

Iar vameșul, zîmbind candid,
Se agăță de–un cui pe zid;

Oh, pe toți trei mi–i poartă–n gînd
Un trandafir cu aburi, blînd.

CÎNTEC DE ADOLESCENT

Fluturi monstruoși se clatin,
Florile împroașcă sânge,
Rupt nerăbdător cu mîna
Ceru-n falduri mari se strînge.

Și cu miezuri uriașe
Putrezesc în aer mure
Dar din ce în ce un cîntec
Prinde parcă să murmure...

SFATURI PENTRU REPARATA VIII

Nu te lăsa cu zăhărelul dusă
De crini pițigăiați la hanuri sumbre
Unde pitacii au momeli ascunse,
Plușul deșală, fluturii fac zîmbre
Și-ndeosebi nu-nchiria căpșune
Și nu umbla prin rouă rău famată,
C-un dedițel în dinți, sălbăticiune,
Și-ntre genuni, pe lobode culcată,
Nu sta în vraiște, fără sutană
De viespi virgine. Ci, spre-a fi mai pură,
O, tu, jnapancă botticelliană,
Din damigene cloș pline cu bură
Bea-mi sufletul și fierbe-ți în sparanghel
Cărniță de piept dulce de arhanghel.

))

((

INVOCAȚIE

Cu clopoțelul necromantic,
Înconjurat de cercuri dulci,
Te chem, iubito, dintre greieri
Să sari și-n patu-mi să te culci,

Sfioasă, dar mai tandră încă
Decît atunci cînd respirai;
Ci lasă-mă să iau o rîmă
De pe urechea de emai

Și nu te teme c-o să-ți sfarme
Îmbrățișarea trupul fin;
O să aprind doar lumînarea
Să te-ncălzești la tălpi puțin

Și-o să petrecem cu pastrame
De țap și filtre de amor
Din utere de turturică
Făcute pulbere-n cuptor

Și-o să se rupă-n bucățele
Sub noi saltelele cu fîn
Iar la plecare o să-mi dăruie,
Lin desfăcîndu-ți-l, un sîn...

))

((

CÎNTEC DE TOAMNĂ

Trec prin ziua de toamnă
Ca printr-o lacrimă mare.
Cîte-un fruct dilatat de parfum
Se scufundă încet la picioare.

Trec prin lumină și vînt.
N-am știut niciodată de ce
Anotimpuri sfîrșite își lasă
Ramuri în cei ce mai sînt.

POVESTE FĂRĂ SFÎRȘIT

Prieten la toartă c-un crin
Umblam prin bogate ținuturi;
Pitacii în pungă puțini
Dar inima plină de fluturi!

La cîte un han mai adînc
Ne-opream: el, să beie o rază
Spirtoasă de după-amiază,
Eu roua din blid s-o mănînc.

Apoi o porneam iar la drum
Cu vîntul roșindu-ne fața
Și adesea nici nu știam cum
Pe cîmp ne-apuca dimineața

Mergînd și mergînd în pas lin
Și-abia respirînd, oh, abia
Ci de la o vreme-acel crin
În urmă mereu rămînea...

))

((

CÎNTECEL

O, canarii și buldogii
De la cârciuma „Pirat!”
Bat în suflet orologii
Vechi cu sunetul stricat

Și-i atîta fir de nalbă,
Și-s atîția fluturi creți;
Doamne, ce lumină albă
Cade toamna pe pereți...

ÎNTRE ANOTIMPURI

Intrăm în vară. Fructele își leagă
În carnea crudă miezurile bune.
Viperi fierbinți se răsucesc. Dospesc căpșune.
Ziua își stoarce sucul și-i întreagă.

De undeva copilăria ne mai cheamă.
Solii timide: melci și buburuze.
Zîmbind ciudat. Ni-s mîinile confuze,
De-atîta frăgezime ne e teamă.

Ne-ndepărtăm. Intrăm în vara lungă.
Sînt seri cînd umbra cumpenelor de fîntînă
Neliniștită-ncearcă să ne-ajungă.
Cine din noi, înduioșat, o să rămînă?

CATALOG DE NIMFE

Sosisem dintr-o obositoare călătorie
făcută în jurul lumii pe-un vechi vas de
comerț. Tangajul îndurat eroic aproape trei
ani de zile îmi pricinuiseră o boală subtilă
și incurabilă, un fel de balansare leneșă,
plină de suferințe și delicii, a ideilor.
Barba crescută violent (rezultat al vînturilor
capricioase) o purtam cu destulă neglijență.
În buzunarul de jos al vestei ticăia
cristalin un ceas cu carapace de teracotă
vernil. Fumam țigarete prelungi cu pocnitori
parfumate din centimetru în centimetru
pentru a-mi întrerupe nostalgia. Bănuiam peste
tot numai lucruri amenințătoare: scaune
abia înăbușindu-și revolta în lemn, sticle
dorind să-mi toarne-n palme licori caustice,
paltoane cu cîrlige ascuțite în mîneci. Încetul
cu încetul încercam să mă reobișnuiesc cu uscatul.

Azi-dimineață am ridicat de jos un măr
purpuriu. Ținîndu-l în lumina albă a zilei,
între degetul mare și cel mijlociu al mîinii
drepte, l-am privit îndelung, copleșit de tristețea
de-a face parte din alt regn, mai gălăgios,
mai impur. Cînd l-am lăsat din nou în
iarbă, devenise transparent.

Păîndu-mi-se o absurditate faptul
că sînt obligat să ies și să intru din
propria-mi casă pe ușă, sătul pînă-n gît
de umilințele unei vieți mizerabile, m-am
decis. De altfel ajunsesem la o vîrstă cînd

se cuvenea, era chiar de datoria mea, să
iau o hotărîre capitală! A face o gaură-n
zid și a-ți strecura trupul prin ea devine
de la o vreme nu numai nedelicat, ci
și înjositor. Calculele mele, executate cu
instrumente fragile (dar precise!) mi-au arătat
că alipindu-mă tandru de unul din
pereții camerei, indiferent de care, și avînd
răbdare, îl puteam străbate, grație
unor fenomene gingașe și austere, într-un
timp aproximativ acceptabil, în felul acesta,
vă dați seama, îmi salvam onoarea!

leri, după contemplarea trecerii personalului
de patru și douăzeci, m-am simțit
atît de pur încît o ușoară răbufnire de miresme
răcoroase, ieșite prin răsuflătoria
beciului, m-a înălțat cu cîtiva centimetri
de la sol într-un zbor lin, neobservat de nimeni,
asemănător alunecării pe-un parchet de
aer ceruit prea tare. În timpul acestei levitații
întîmplătoare, ce-a avut loc în spațiul
trist și pustiu din spatele casei mele,
mi-a fost frică să nu fiu răpit de îngeri.

Pentru a nu provoca o suferință inutilă,
ocoleam întotdeauna cu vârful peniței
porii hîrtiei pe care scriam lungi și tînguitoare
scrisori unui prieten necunoscut
și drag. Mesagiile mele deveneau astfel grațios
ilizibile sau, și mai tulburător, derutante
prin confuziile ce le pricinuiau. Dar
asta nu avea nici o importanță. Coala continua
să respire fericită, indiferent de semnificația
cuvintelor! Mai mult, neputînd suporta
țipătul de durere al filei îndoite cu
brutalitate, întrebuițam plicuri moi, odihnitoare,
generoase, de obicei galben-pai, sau
bleu-pal, sau lila, lipite cu clei monahal de
molift sau cu albuș de ou proaspăt, încă păstrînd
aroma viscerelor de șopîrlă. Reușisem
chiar să conving factorul să nu mai folosească
ștampila lui de fier, ci una de cristal,
dăruită de mine, muiată-n tușierele îmbibate
cu ulei, care mîngîia afectuos timbrele

cu zimții piliți dumnezeiește de dirigintele
poștei.

Acum cîteva săptămîni mă uitam nemișcat
și-abia respirînd, ca să nu le trezesc,
la cele două bile adormite pe masă:

una galbenă de fildeș, cealaltă albă, de
marmoră. Deodată, exact în clipa în care
lumina a căzut prin geamul din fața mea
în oglinda din spate, învăpăind-o, am fost
ispitit de diavol să le pipăi! O rouă de
după-amiază, fină și senzuală, îmi îmbrobonise
fruntea, la gît jugulara se zbătea
delicios. Printr-un efort supraomenesc am
făcut doi pași înapoi, băgîndu-mi mîinile
într-o lădiță cu cenușă rece.

De fapt, în ziua în care am găsit în rigola fragedă a trotuarului o bilă tristă și cenușie, de mărimea unei cireșe amare, nu am avut impresia că mi se întâmplă un lucru extraordinar. Mă obișnuisem să descopăr mereu câte ceva în timpul lungilor mele plimbări de după-amiază, de obicei obiecte fără importanță pe care le luam totuși, înduioșat de singurătatea lor, de abandonul acela sfîșietor în mijlocul unui oraș probabil necunoscut pentru ele. Am ridicat-o deci politicos, am privit-o cu un surîs indulgent și, pipăindu-i cu arătătorul o cicatrice fină, rămasă în urma unei vechi răni nemărturisite, am băgat-o în buzunarul de sus al hainei, lîngă batista înfocată, convins că fac exact ceea ce trebuie. Am tresărit surprins însă cînd, a doua zi, aproximativ în același loc, am zărit o altă bilă, tot cenușie, dar de o nuanță mai deschisă, puțin mai grasă ca prima și parcă mai vioaie. Am salvat-o și pe aceasta

c-o imperceptibilă mirare a sprîncenelor, păstrîndu-mi, calm și protector, eleganța înnăscută și atît de apreciată în almanahul Gotha. Am trăit apoi cîteva luni de adevărată încîntare. Întîlneam din ce în ce mai multe bile, de dimensiuni variate, irizînd culori tandre, avînd în preajmă-le un aer rarefiat, trandafiriu, mai dulce decît cel pe care-l respiram normal, închizînd muzici laice și limpezi, declanșate la cea mai ușoară atingere, în sferele vesele, îmbujorîndu-mi obrazii cu rotunjimea lor juvenilă. Mă delectam ceasuri întregi rostogolindu-le pe scînduri vajnice de brad, geluite pînă la catifelare, evitînd cu grație ciocnirile ilicite sau scufundîndu-le, aproape leșinate de plăcere, în găleți pline cu șampanii calde și aurii. Inițiindu-mă în arta delicată (dar virilă!) a balisticii, le aruncam în oglinzi tulburător de adînci spre-a crea, pentru o clipă măcar, iluzia că-și vor săruta propriul contur, însîngerîndu-și-l nostalgic. Suit pe

casă, răvășit de lumină și orgoliu, organizam
fermecătoare tablouri vivante, executate
cu voluptate pe marginea subțire a streșinilor

de șindrilă, înfățișînd scene de ură
și amor din viața învăpăiată a fluturilor
vagante; iar dedesubt, pe pajiști, platbande
de crini, tapajul mieilor cruciferi!
Uneori, extenuat de zbenguiala lor gentilă,
le înțepeneam, din capriciu, în faldurile unor
melodii severe, cîntate cu un singur deget
la orga hidraulică a familiei, ca după
aceea, plictisit, să le îngădui cele mai deșuchate
traietorii printre vase cu buze
groase și răsfîrînte, pe stofe și plușuri
pulbere, în spații rău famate, în sfîrșit, nemaiputînd
să le suport, sîcîit de rouă, le
dam pradă, numărîndu-le în prealabil cu abacul,
ca să nu se piardă în tufele proaspete
de năsturel, motanilor mei opiomani.
Pînă ce, pe neașteptate, într-un amurg de
țipirig am înțeles totul. Tocmai mă chinuiam

să cuprind o bilă copilăros de timidă,
aparent părăsită pe lespezile unei curți
pustii, în realitate înconjurată cu dragoste
de remize parfumate discret cu tabac, reușisem
chiar s-o iau în brațe — îi simțeam
apăsarea dureroasă pe piept — cînd,
într-o fracțiune aprigă de secundă, am priceput
o dată pentru totdeauna, înfiorat de
calvarul ce aveam să-l străbat de acum înainte,
că nu, nu eu le adunam îndatoritor și naiv
în calești închiriate anume (adio, adolescența
mea amanetată la muntele de pietate!),
ci ele, oh, da, ele mă căutau cu neliniște, cu
patimă, cu trufie, pretutindeni. Eram, pur și
simplu, urmărit pas cu pas de bile!

))

((

Trebuia să dispar. Bineînțeles, fără
ca nimeni să observe. Mă gîndeam la o ardere
bruscă, totală, lipsită de flacără, într-o sobă
construită cu delicatețe în jurul meu,
pe grătarul căreia să nu rămîină nici un
pic de cenușă, ci doar aerul încăperii să
se dilate ușor, presînd îndurerat pereții,
ferestrele, ușa... O altă posibilitate ar
fi fost să mă dizolv încet, silențios, într-un
mare creuzet de sticlă de Murano ascuns în
pivnița gazdei, comentîndu-mi în șoaptă,
cu citate din clasici, pe îndelete, descompunerea
în substanțe din ce în ce mai inocente.
Oricum, eram hotărît, într-un fel sau
altul, să iau melcul de carne!

ROUA LECTURII

INSULA MISTERIOASĂ

Vine o vreme cînd sîntem părăsiți, nu
de oameni, ci de personajele cărților citite-n
copilărie. Nu mai plutim cinci săptămîni
în balon, nu mai călătorim spre centrul pămîntului.
Adio, doi ani de vacanță! Un ultim
salut și căpitanul Nemo se scufundă încet,
dar pentru totdeauna, cu vajnicul său Nautilus,
sub mări. Umblăm mai tăcuți și mai triști,
noi, cei rămași pe un țărm.

Și ne-am da toate bilele și toți nasturii
și cioburile de sticle colorată și zmeiele
și sîrmele și cretele și mosorelele, ca să mai
fim lăsați o dată să văruim, într-o dimineață
strălucitoare de duminică, gardul lui Tom Sawyer.

"En garde!"; unde e D'Artagnan?

"En garde!"; unde, unde sînt Athos și Porthos
și-Aramis?

"En garde!"; vicontele de Bragelonne?

Veșminte subțiri de mătase, spade fine
și-alunecoase ca untdelemnul, marchize topite
de-amor în calești cu vizitii îmbrăcați jumătate
în alb, jumătate în negru: încă o clipă și nu-s.
O mie și una de după-amiezi, hoinărind pe
străzile-nguste și-n pantă ale unui orășel cu
nenumărate cișmele, prizînd cu deliciu, în umbra
zidurilor portocalii, cel mai nostalgic praf
de cărămidă, întrezărind tot mai aproape, tot mai
departe, tot mai aproape.

))

((

INSULA MISTERIOASĂ...

NEMAIPOMENITUL ROMAN

Capitolul I în care se arată mirarea, disprețul și chiar indignarea unor persoane grave, întrebate fiind dacă mai citesc din cînd în cînd cîte o carte de Jules Verne.

Capitolul II în care se vedește că totuși, deasupra noastră, a tuturor, printre crengile unui arbore veșnic, stăruie încă surîsul Pisicii de Chesire.

Capitolul III peste care nu se poate trece decît cu ajutorul unui covor fermecat.

Capitolul IV în care, o dată ajunși, ne apucăm cu mic cu mare să căutăm comori ascunse-n locuri pustii, dar nu găsim nimic. Cît de triști sîntem după aceea. Cum ne consolează

Contele de Monte-Cristo.

Capitolul V în care autorul, cu brațul drept zdrobit de-o arcebuză, își continuă cu și mai multă înflăcărare Opera. O pară magnifică.

Capitolul VI în care: „Hm, miroase a spiriduși!”

Capitolul VII pe care nu-l putem citi, fiind invizibil. Dezastruoasa renunțare la lectură, Hobbitul Bilbo se opune.

Capitolul VIII în care frații Grimm beau hidromel cu Frații Barbarossa. Puțină Zmeurologie.

Capitolul IX în care sosește cu-aeroplanul însuși domnul Antoine de Saint-Exupery muștrîndu-i din carlingă cu degetul pe cei ce au uitat de Micul Prinț.

))

Capitolul X în care autorul, luându-și
rămas bun de la fiecare, încheie Nemaipomenitul
roman și pornește, plin de îndrăzneală,
pe-un galion pictat în ocru, spre noi și întortocheate
aventuri. „Piticul cât trăiește
speră...”

((

SCUFIȚE (I)

A lui Perrault este, indiscutabil,
"cea mai frumoasă". A fraților Grimm doar
"drăgălașă".

Amîndouă sînt trimise, într-o bună zi,
la bunicuțele lor, bolnave în ultimul timp,
prima cu o plăcintă și-o ulcică plină cu
unt, a doua cu un cozonac și-un kilogram de
vin. Dacă Scufița lui Perrault nu primește
nici un sfat de la maică-sa (ceea ce i-ar
scuza oarecum greșeala din pădure), celeilalte
i se atrage atenția în mod expres să nu se
abată din drum, să nu alerge (ca să nu spargă
sticla), să spună „bună dimineața” cînd
ajunge.

Intrate în pădure, și una și alta dau
de Lup, dar nu se sperie fiindcă, zice Perrault,
fetița „habar n-are cît e de primejdios să
te oprești și să ascuți un lup”, iar frații
Grimm adaugă: „Scufița Roșie nu știa ce lighioană
rea e lupul...”

Lupii, după ce află, în urma unui interogatoriu
condus cu multă finețe, unde stau
bunicuțele, ajung la ele înaintea scufițelor
respective, le-nghit fulgerător și-așteaptă-n
travesti, lungiți pe paturi, sosirea întîrziatelor.
Și astfel, punînd capăt unei discuții în
care ele se miră naiv ("Și ce dinți lungi
ai, bunicuțo!"), iar ei răspund cu cinism ("Ca
să te mănînc!"), sînt înfulecate și dîinsele.
(va urma)

))

((

CÎNTEC DE PIRAT

Lui Șerban Foarță

Pirații de apă sălcie
Aveau un cadavru la bord.
Pirații de apă sălcie
Pluteau cu cadavrul spre nord
Deși nu erau toți de-acord,

Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Pirații de apă sălcie
Aveau trei butoaie cu rom.
Pirații de apă sălcie ziceau:
„O să bem pînă vom
Vorbi un ciudat idiom.”
Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Pirații de apă sălcie
Aveau cel mai strașnic tutun.
Pirații de apă sălcie,

Privind poze vechi în album,
Scoteau gînditori pe nări fum,
Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Pirații de apă sălcie
Aveau și-o femeie cu ei.
Pirații de apă sălcie
Plîngeau cînd trecea, cu sîni grei,
Cadavrul frumoasei femei,
Căci cîteodată cadavrele-nvie.

))

((

SCUFIȚE (II)

Pînă la înghițirea bunicuțelor ambii lupi s-au comportat destul de inteligent. După aceea însă, lupul fraților Grimm dă dovadă de-o imprudență inacceptabilă. Dacă nu cumva autorii n-au forțat în vederea unui deznodămînt fericit. Pentru că altfel lupul, trebuie s-o spunem pe șleau, nu poate fi considerat decît nătărău! Prima greșeală. Uitînd ușa deschisă, creează Scufiței senzația unui pericol iminent: „Vai, Doamne, ce-o fi azi cu mine, de mi-e așa de frică?...” și riscă deci să-și piardă prada. A doua greșeală (fatală). O dată sărutat nu găsește altceva de făcut decît să se culce din nou și s-adoarmă cu ușa, presupunem, tot deschisă, sforăind „de se cutremurau pereții”. Profitînd de gafa enormă, e la îndemîna fraților Grimm să trimită un vînător ce extrage printr-o laparatomie executată c-un foarfece Scufița și bunicuța din abdomenul lupului și-apoi să i-l umple (toți cinci!) cu bolovani, fără ca acesta, datorită profunzimii somnului, să simtă ceva.

Bineînțeles că trezindu-se (în sfîrșit!) și vrînd să fugă, pietroaiele îl vor trînti la pămînt și lupul va da, vorba fraților, „ortu popii”. Finalurile basmelor diferă complet. Frații Grimm omoară lupul, scot la lumină bunicuța și Scufița, totul terminîndu-se cu angajamentul acesteia: „De-acum' înainte n-o să mă mai abat niciodată din drum...” Perrault, modern și crud, lasă personagiile-n burta întunecoasă a fiarei vii într-un final deschis oricărei interpretări, indiferent de morala lipită, pare-se, din complezență:

"Vedem aicea cum copiii, deseori,
Și mai cu seamă tinerele fete
Frumoase, grațioase și cochete,
Fac rău dacă ascultă de orice trecători,
Și n-are rost să fim măcar mirați
Atunci cînd de Lup ei sînt mîncăți."
Preferăm Scufița lui Perrault și pentru că
ni se dă posibilitatea de-a o salva chiar noi!

ADIO, ROBINSON CRUSOE

Nimeni nu știe că împreună cu Robinson Crusoe am stat și noi: eu, Ada, Cecina și ceilalți. Eram cu toții, v-o jur, într-o haltă înconjurată de salcâmi pe insula aceea căreia nu-i cunoșteam prea bine numele. Șeful hălții era chiar tatăl meu, avea uniformă și chipiu și da drumul la mărfare (ce mîndru și zvelt!) cu paleta. Pentru că pe linia noastră nu treceau decît mărfare. Iar Robinson Crusoe nu avea nimic împotrivă.

Dimineața desfăceam pe peron toate benzile de telegraf și făceam pe ele, cu creionul chimic, linii și puncte. Apoi le strîngeam la loc și mă duceam în dosul magaziei de cereale ca să scobesc zidul între cărămizi c-un cuțit vechi și tocit de bucătărie. Acolo am întîlnit-o pe Ada. De la început mi-a spus că Robinson Crusoe i-a dat voie și ei. Am furat imediat nasturii aurii de la uniforma lui

taică-meu, nasturii aceia ce au pe ei o roată cu aripioare de vultur, la care ținea atît de mult încît își cususe două rînduri: unul pentru cheutori, celălalt pentru plăcere. Doar nu putea să se supere. Știa că-i vom da, pentru că ne lăsa pe insulă, lui Robinson Crusoe.

Apoi a apărut, de data asta într-o după-amiază, Cecina. Era mai mare ca noi, terminase poate liceul și ne-am mirat că a fost admisă pe insulă, mai ales că la sosire nici n-a pomenit de Robinson Crusoe, iar mai târziu, cînd a venit vorba despre el, s-a eschivat pur și simplu. Purta o rochie de stambă vișinie, bombată ciudat la piept și la început, cred că vă dați și singuri seama, n-am crezut-o, pe urmă însă, după ce ne-a lăsat să-i atingem cu degetele, da, ne-am convins: avea sîni!, deși probabil că era vreo scamatorie la mijloc. Totuși lucrurile continuau ca mai înainte. Spre seară, cînd mărfarele trecuseră de mult, și-abia a doua zi trebuiau

să vină din nou (dar nu eram siguri niciodată),
ne adunam lîngă grămezile de cherestea
din fața hălții și împreună cu servitoarea
plecam pe linie ca să rupem
volbură pentru iepuri. Noi rămîneam în urmă,
prindeam cărăbuși și-i îngropam în pămînt
acoperindu-i cu iarbă. Servitoarea se îndepărta
încet-încet și, dincolo de semafor, dispărea
după canton. Se întîlnea, fără discuție,
cu servitorul lui Robinson Crusoe.

Cu Robinson Crusoe, desigur, vorbeam numai
eu. Îl vizitam într-un vagon de persoane
stricat, aflat pe linia moartă, de obicei
după-masă, cînd lumina e albă și toți acarii
dorm sau sînt plecați. Puteam fi sigur c-o
să-l găsesc acolo. Intram în primul compartiment,
mă întindeam pe burtă, pe banca lucioasă
și galbenă și-i spuneam ce-am mai făcut.
Prin geamul spart se vedeau în grădină
pătlașelele mari, orbitoare, ne oglindeam în
ele. Mirosea a păcură-ncinsă și-a pătrunjel

copt. Uneori îi cîntam din muzicuță; despre Cecina
nu-i pomeneam însă.

Și deodată, într-o zi, s-a întîmplat ceva
nemaipomenit. Mai întîi Ada, tam-nisam, în timp
ce mă coboram în fîntînă ca să-i
arăt cine sînt, a strigat, aplecîndu-se tare
peste marginea de piatră, că ea poate face
asta și fără ajutorul lui Robinson Crusoe.
Eram cît pe ce să cad! Apoi Cecina, mai
subțire parcă și mai frumoasă, a dat a înțelege,
rîzînd, că ea stă pe insulă fără să-și
fi cerut voie de la nimeni, chiar așa a spus:
"de la nimeni". Și culmea, servitoarea noastră
a început să plîngă că Vineri, da, Vineri
e urît de moarte. Asta mi s-a părut
de necrezut! Mi-am pus în gînd să-l văd neapărat
pe Robinson Crusoe.

Iată cum a fost. Pe linia moartă, vagonul
părea pustiu. M-am prins de bara ruginită
și, ca-ntotdeauna, am făcut un salt grozav.

))

Pe culoar un iepure c-o tașcă
verde după gît m-a privit uluit. Am intrat
în compartiment. Era cald, se auzeau viespile
ce-și agățaseră fagurii în plasele de bagaje
rupte și parfumate. De pe insulă nu venea
nici un zgomot. M-am așezat pe burtă și-am
așteptat așa pînă seara. Pe urmă m-am dat jos,
m-am scotocit prin buzunare, am scos creta
și-am scris cu litere mari, de la un capăt
la celălalt al vagonului, sub geamurile sparte
ca să se vadă bine:

ADIO, ROBINSON CRUSOE

((

CÎNTECE NAIVE

CÎNTEC NAIV

Bătut de whisky și de vînt
Ieri am umblat prin tîrg desculț.
Era-n amurg și îngerii mulți
M-au răsfățat ca pe un sfînt.

Zefirul este odios
Pe lîngă pasul tău velin,
Mi-a spus din ei cel mai frumos,
Tu-acuma crezi că mergi pe jos
Însă plutești precum Hristos
Tras de o lebădă și-un crin.

Un fluture-ți atîrnă greu
Și fraged ca un bolovan.
C-o frînghioară unsă-n seu,
De glezna ta legat, mereu
Îl vei purta, bine sau rău,
Zbătîndu-se în praful van.

Folia rochiilor subțiri
Să nu te sperie nîcicînd.
Există-n floarea ce-o respiri
Parfum mai plin de presimțiri
Decît un șold pentru iubiri
Făcut de ceruri pe pămînt?

Bătut de whisky și de vînt
Am străbătut ieri străzi întregi
Desculț, și-oricît ai vrea s-o dregi,
Iubito,-n văzul lumii-ntregi
Am început, naiv, să cînt.

CÎNTEC NAIV II

Îți dau un strugur galben să mănânci.
Acopere-l cu palma. El transpare
Prin degetele cu falange clare,
Prin carnea lor cu unghii mari și-adânci.

Ci vorbele izbite în oglindă
Se vor întoarce, ele înseși strugur,
Ciorchine clătinat, rouă timidă
Pe care ți-o arunc. Și-o să mă bucur

Că pot sclipi pe-alămi mai inspirate
Ca aurul, căci le-au atins lin rochii
Cu papagali feerici și palate
La poalele-n dantele ce-mi iau ochii.

CÎNTEC NAIV III

Fecioarele se încurcau în gene,
Motanii se frecau de damigene
Și ne era la toți atît de lene...

Torceau femeii de angora în pat!

Și-ncet sufletul nostru-a căpătat
Ape adânci cu lustru-ntunecat.

ȘAPTE CÎNTECE NAIVE PENTRU PARFUMAT GURA

1.

Octombrie în calendare
Bisericești îngălbenea...
Din ce dulap sublim voi scoate
Atlase vechi spre-a căuta,
Cu degete muiate-n aur
Ca de gutuie, țărnu pur
Pe care îți desprinzi ciorapii
Din catarama de azur?

2.

De ce nu vrei să-nnebunești la ora cinci
După amiază, cînd e-atît de bine,
Și în sufrageriile adînci
Să faci pe preșuri tumb dulci cu mine?
M-aș milogi-n dulapuri vechi să-ți pui
Rochia moale și, rămasă goală,
Ne-am bate cu lichioruri amăru
De chimion și mentă glacială.
Iar către-amurg, făr-a mai ține minte

Cine sîntem, aproape de mătasă,
Îngenunchind pe paturile sfinte
Am da cu sufletele noastre foc la casă!

3.

N-aș ști să spun mireasma
De n-ar pluti-n cearceafuri
Adînci părul tău negru
Sub raze, somn și prafuri.
Pustie-ar fi urechea-n
Pavilionu-i crud,
Dar îți lovești paharul
Ușor de dinți și-aud.
Și-ar trebui de lume
Ochii opaci s-ascund;
Treci tu: caleașcă-i ora
Cu-aprins blazon rotund.

4.

Să facem leneși noduri la batistă
Spre-a ne aminti de noi și de azur
Și fericiți că fluturii există,

))

((

Ținuți de mîini de razele din jur,
Tu nasturi mari să-mi coși cu ață tristă
La pardesiul meu de bun augur
În timp ce-o să-ntocmesc naiva listă
A vieții cu creionul cel mai pur.
Voi pune roua-ntîi ca-n vechi lighene
Să ne spălăm rîzînd cu calzi clăbuci,
Miresme-apoi cu talie și gene,
Motani invidioși și clăpăugi
Ce te păzesc cînd dormi, iar la sfîrșit
Sîinii tăi albi cu fruntea-n infinit...

5.

Te-ademenesc cu pandișpan și zahăr
Și-n ani bisecți, cu ouă de furnică,
Miresme-n samovare lucii scapăr
Și-ți văd șoldul țicnit și glezna mică.
Îți caut cu migală ceafa-n părul
În care-agrafe ard și mor panglice,
Rostogolesc din biblîi groase mărul
Spre tine ca veșmintele să-ți pice.
Și ne iubim bezmetici, albi de pudră,

Elastici, fumegoși, crud sfîșiați
De fluturi ce scot țipete și zburdă
Imenși prin hăul ceștilor cu zaț.

6.

Am file moi de apă în găleți,
Jiletci cu molii dulci în piepți de puf,
Cutii de pudră-n care îngerî fleți
Se tăvălesc pe burtă și fac: buf!
Fotolii ce atrag prin șiretlic,
Mărare scumpe în calești de sos
Și lîngă vechi ibrice cu țuflic
Amiezi momite într-un glob lucios.
Dar numai tu cu sîinii mari mă tulburi
Cînd leneșe și fără drept de-apel
Amurgurile urcă lin prin tuburi
În sufletul meu trist de dovlecel.

7.

Să risipim culorile cu ochii
Și cu urechea sunetele vagi,
Să fim, o, mai ales striviți de rochii,

De portjartiere, de sutiene dragi,
De căptușeli lucioase de mătase,
De buzunare-adânci pline cu nuci,
De lungi fermoare rupte ce ne lasă,
Cînd se desfac pe șoldul tău, năuci;
Să fim deci limpezi, puri, uimiți de viață,
Ferfeniți de umbre și lumini,
Un nătăfleț iubind o nătăfleată
În miezul trist al unui vechi goblin.

CÎNTEC NAIV IV

Iubita mea nu-i ușă de biserică!
Ea are coapse șui și țîța sferică
Și se dezbracă cum se-ntunerică
Într-o căpșună din peninsula Iberică.

Acolo mă așteaptă și mă judecă
În timp ce piei de piersică adulmecă
Stînd goală-ntre miresme și impudică,
Părul curgîndu-i către emisfera sudică.

O, ca să scap de-ademeniri obraznice
Eu îi citesc din cărți pasaje groaznice
Cu fluturi orbi înnebunind la praznice
Și scorpioni cu obiceiuri casnice.

Și spre-a nu fi de viu bătut pe-o cruce
De chimion de poftele-i năuce,
Pîrjoale de păianjen promit că-i voi aduce

Și escalop de scolopendră dulce!!

CÎNTEC NAIV V

Tu zile-ntregi, pe stilul vechi,
Ții chilote de puf sub șale,
Uleiuri calde în urechi
Ca sunetul s-ajungă moale

Și-n nări miresme după rang,
Și-n palme glob de apă clară.
La tine sui trecînd prin gang
Proptit în stîlpi de scorțișoară.

Și-n urmă porți cu arc se-nchid
Alene, făr-a-ntinde mîna,
Și numai sîinii tăi decid
Cînd se sfîrșește săptămîna.

CÎNTEC NAIV VI

Dacă ai vrea să mă iubești
Și să mă aștepți numai pe mine
Ți-aș face un palat din cești
Pline cu miere de albine

Și ți-aș aduce un motan
De dimineață ca să-ți spele
Sîinii de optsprezece ani
Și pletele pîn'la podele

Și ți-aș tocmi un crin la uși
Să te sărute pe picioare
Și-un gramofon cu gălbenuș
Pentru de-amor și de mîncare.

CÎNTEC NAIV VII

Cînd trecea fecioara lui Brumaru
Se topea de oftică mărarul
Și cădea cojit de pe crini varul.

Sînii ei stîrneau pe străzi durere,
Melcii mugeau lin a-njunghiere,
Casele-n burlane cloceau miere.

Șerpii, de sub ziduri vechi de urbe,
Îi ieșeau în drum și-i făceau curbe
De-ncepea în jur roua să turbe.

Liote de îngerii scurși prin leică
O încolăceau ca pe-o suveică
Dornici să le fie teleleică.

Ci mai pură decît e cleștarul,
Prinzînd dulce fluturi cu paharul,
Ea era fecioara lui Brumaru!

CÎNTECE NAIVE (1976)

CÎNTEC NAIV VIII

Să fim anonimi ca dovlecii
Și fleți și suav răpitori
De suflete-nchise-n fecioare.
Pe mingi să ne scriem, iar în zori
Să batem din palme la rouă
Muițați pîn' la piele-n destin.
Poeți, un surîs ca de teamă
Pe străzi umblă brambura lin.

MIEREA LUMII

Închisă într-un crin mi-e viața,
Mîinile-mi tremură-n parfum,
Luminile îmi taie fața.
Vai, nu mai știu nici cînd, nici cum
M-a prins în ghearele lui calde
Un fluture crepuscular.
Alături mie, copilandre
Torc mierea lumii din mărar,
Funii sfințite leagă timpul
De păpădii, roua-i tigaie,
Îngeri gigantici țin cu schimbul
Deasupra-mi jerbe de văpaie!

BALADA POETULUI DE DUMINICĂ

Eu sînt un poet de duminică.
La haina mea roz am o mîneacă

Albastră, cealaltă vernil.
Eu scriu doar în luna april

Și-atunci nu mai mult de un vers
Pe care deja l-am și șters.

Îmi plac portocale și sîni.
Iubita mea are doi sîni!!!

Ea dă samovarelor lustru
Cu dînșii, schimbînd la ceai gustul

Și ține morțiș să-i învețe
Cititu-n zaharnițe crețe.

Dar cîteodată sînt trist,
Vai, parcă nici nu mai exist!

Sparg mingi cu andreaua și pești,
Ucid pădăii cu calești,

Cu îngerii roua din șanț
O beau pîn'la ultimul sfanț!

))

((

INVITAȚIE LA DOLHASCA

De ce nu vii să bem din șanțuri apă
Cu mormoloci și raiuri dulci în ea,
Să ne-mpletim cruzimea-n cozi de ceapă
Și să ne batem joc de catifea
Rostogolind pe dînsa bile calde
De ied timid și melancolic miel?
O, dac-ai ști cât de nostalgic arde
În lămpile adînci fitilul frel,
Și cât de-mpalidat de-amor e cerul
Topind la piept un soare zbuciumat,
Ți-ai scotoci de rouă șifonierul
Flogistic și-ai sosi într-aripat!

MIC TRATAT DESPRE PLĂCEREA DE A BEA BOSTANI CA
MIEREA

La capătul unui burlan
Se pune cel mai dens bostan
Și-n orele de după masă
Se suie răvășit pe casă
Și se suspină prin burlan
Tot mai adînc, mai diafan,
Și-atunci bostanul, din solid,
Devine luminos lichid
Evaporîndu-se prin tub
Într-un incub și un sucub

Ce te invită, triști, la dans
Pe țiglele cu fin balans,
În timp ce iarăși sub burlan
Se solidifică-un bostan.

VIAȚA LA ȚARĂ

Nu trebuie, iubito, să te miri
Că geamurile-s roase de zefiri
Și nici că din dulapuri, cu răsrîngeri,
Paharele lovesc geloase-n îngerii.
Iar apa dintr-un crin de-o scoți cu cana
Nu te mîhni cînd ți se-ntoarce geana
Pîrlită de parfum, ci-n timp ce-ți scriu
Pune la copt dovleac portocaliu.
Apoi, ca să vînez melci de aprile
Și rîme roz, dă-mi flinta cu fitile.
Și pantalonul de poet, bufant,
Calcă-l solemnă cu un diamant.

CÎNTEC NAIV

Un pește mic și foarte trist
Din heleșteul contelui
S-a-ndrăgostit de-un ametist
De la inelul contelui
Și-ntr-o caleașcă a sosit
Să ceară mîna contelui
Dar refuzat și-adînc jignit
Muri sub ochii contelui
Atunci un falnic servitor
Din ordinele contelui
Îl prepara cu cimbrîșor
Pentru motanul contelui.

JURNAL

Trecerea mea prin lume a fost o aventură
Cu sute de primejdii în fiecare clipă.
Îmi atârna albastră în iarbă o aripă
Pe când cealaltă-n soare se-nfășura mai pură.
O pînză de păianjen mi se părea pe umăr
Atît de grea, dar mîna n-o ridicam s-o scutur,
Și mă mîhnea o gîză, și zile fără număr
Simțeam pe suflet umbra lăsată de un flutur.

POVESTEA CAVALERULUI CU BRICI

Trăia într-un castel, pe Rin,
Un cavaler ce din capriciu,
Gustînd bobîțe din ciorchin,
Tăia șopîrlele cu briciul
Și-apoi le prepara în sos
De leuștean și portocale
Și preasupușilor, voios,
Le da în de-alabastru oale.

Și azi așa și mîine-așa
Pînă ce-o slujnică fecioară
Rămase din mîncare grea
Și se-aruncă în scoc la moară.
Iar castelanul nostru-amar
Visă de-atunci întreaga-i viață
Șopîrle cu sîni albi și mari
Strîngînd copile dulci în brață..

CÎNTEC NAIV

Să ne iubim în pălării de fetru,
În solnițe cu fluturi moi, sub masă
Pe pătrunjei și țelini ca finetul,
Lîngă oglinzi cu căptușeala groasă.
Iar seara, durdulii și-n pielea goală,
Scăpați de haine ca de o tortură,
Să facem baie într-o portocală
Coaptă de-amor, cu vorbe dulci în gură.

SCRISOARE

Primește-mă, iubito, cu simbrie
La sînii albi și ți-oi sluji frumos!
Voi face foc alchimic în chilie,
Cu leuștean spăla-voi lin pe jos,
Și-n măhuri galbene cu coada lungă
O să adun păianjenii hoinari
Ce-atît de mult în păr vor să-ți ajungă
Călătorind îndrăgostiți pe var,
Și casa-n garduri proaspete și fine
Ți-o voi împrejmui ca să-ți păzesc
Sufletul blînd și coapsele haine
De băiețandri cu surîs diavolesc
Ce îți trimit bezele printre leături
Și-ți dau să guști bomboane cu parfum,
Iar seara voi aduce două brațuri
De biblîi moi sub plăpumi să le pun,
Fără păcate dulci să-ți fie somnul
Și să visezi doar sfinți și izmă creață!
Primește-mă iubito, întru Domnul,
La sînii albi, pe-un sfanț, slugă pe viață!

FAUN

Crescut de nimfe pîn'la treisprezece ani
În parfumate scorburi de platani
Și din ulcior hrănit cu sucul dulce
Ce în Arcadia din vaci se mulge,
Am ajutat un timp melcii la treabă
Căînd cu sîrg roua și bruma-n roabă
Și am umflat pe-ascuns cu țeava mărul
Fără să afle zeii adevărul.

JURNAL

Azi m-a mușcat un crin de suflet
Cu dinții calzi și ascuțiți

Și botul pipărat de umed
Ce-n prima clipă nici nu-l simți.
Dar cît de tare m-au durut
Trupul și mințile spre seară!

El, în surîsu-i ne'nterupt,
Sta moale, cu parfumu-afară,
Pe laba-i dulce, fără umblet
Și-n scăfîrlie plin de-arginți.

Azi m-a mușcat un crin de suflet
Cu dinții calzi și ascuțiți.

IDILĂ

E-atîta liniște și-atîta nemurare
În pietrele ce nu știu să respire.
Boii se-adună galbeni lîngă apă
Și se gîndesc de unde s-o înceapă.
Măgarii cresc uimiți și cruzi din rouă
Să vadă cum țestoasele se ouă.
Vacile cad trîntite de ugerile lor
Nemulse, și cu ochii limpezi mor.

CÎNTEC NAIV

În mînă c-o frezie
Îți scriu o poezie.
Nu-i vorba de-o plîngere,
Iubitule îngere,
Și nici de-o afacere
Ce-ar fi să ne macere
În zori pîn' la suflete
Ci numai de-un fluture
Dormind pe o scîndură
Ce-adînc mă îngîndură...

CÎNTECEL

Floare limpede și grea,
Cu trupul într-un pahar
Așezat pe masa mea
Din lemn de ienibahar,
Lasă-mă hain să-ți smulg
Sufletul cu nămile
Și pe urmă să-mi încurc
Prin lume cărările
Floare limpede și grea.

SCRISOARE

Pentru ce se duc, Nichita,
Trenurile lungi pe linii
Tremurînd de infinita
Gingășie a luminii?
Și de ce se iau la hartă
Îngerii lîngă cantoane?
De ce are rouă scoarța
Și amurgul vechi bidoane
De ulei pentru elita
Leușteanului grădinii?
Pentru ce se duc, Nichita,
Trenurile lungi pe linii?

CÎNTEC DE FAUN

Scaieții se sărută ușor când bate vîntul,
E-o sfișiere crudă de fluturi în lumină,
Izvoarele spre alte izvoare se înclină
Și Chloe după maluri își leapădă veșmîntul.

Ascuns în buruiene n-o să-ți mai cînt din flaut.
N-o să-ți mai scriu poeme. Poemele-s cuvinte.
Sînt faun și e timpul prin scorburi să te caut
Ca să te frîng în iarba înaltă și fierbinte.

FLUTURELE CAPITAL

Aștept din partea verii
Un flutur capital
Cu aripile-n flăcări
Și proaspăt iz de cal
Să-mi bată dulce-n țiglă
La ora anumită!
O, l-aș hrăni din crățiți
De fragi încinși pe plită
Și nu i-aș strînge frîul
Nici șeaua, ci-amîndoi
Am sta trîntiți pe preșuri
Bînd sticle vechi de-oloi...

CÎNTEC NAIV

Trăiesc la barieră
Mari fluturi ce disperă
Că nu mai pot să treacă
La noi din lumea greacă.
Ci țipă-acolo singuri
Pînă ce morți de friguri
Sînt îngropați sub șine,
Printre traverse line,
Pe unde trec mărfare
Cu scînduri răpitoare
Și-s palide cantoane
Muiate-n bulioane...

Ce corp subțire are clipa!
Eu sînt naivul ei copil,
Parfumurile le distil
Ca limbile unui pistil;
Și mobilele ondulează,
Sînt munți în cărți de geografie,
Uimit susțin pe mîini o vază
Și-o duc plîngînd în dreptul frunții.
E timpu-nvinețit pe-alocuri
Pe unde zilele sînt reci.
Cumînți traverse, linii seci:
Destul! În sufletul meu toate
lubirile îs deraiate!
O, fluturi, inimi desfrîmate!

ÎN BUCĂTĂRIE

Miresme stau pe masă ca niște spade late,
Legume-și țin răcoarea-n catifelate pungi,
Pereții ne ignoră, purtînd cu dignitate,
Pătrunși de var, blazonul păianjenilor lungi.
Vai, în bucătărie cui poți să îi explici
Că ne e foame numai de vis cînd la perdele
Vom ridica în soare ca să privim prin ele
Sticle de-oțet în care s-au înecat furnici.
Dar ce neașteptată și nouă întîmplare
Ne-ademenește și ne-nspăimîntă totodată!
Spre trupurile noastre-o caisă se dilată
Cu-o poftă vegetală ca să ne, ah!, omoare.

Cînd o să vin prin înserarea clară
Voi flutura în vînt ștergarul pur
Cu patru crini purtați de o fecioară
În mîină peste-o pajiște de-azur.
Scoate-mi atunci, iubito, din cămară
Vechi vișinate, brave saramure
Ce cerul gurii dulce-mi alintară
Depart de cetățile sperjure,
Pune pe flăcări plitele de aur
Și-n străchini opărește cimbrisor,
Și-mpurpurată ceartă-mă sonor

Căci mi-am riscat iar viața c-un balaur.

POVESTEA UNUIA DIN ÎNGERI

Eram un înger serios
Dar m-a vrăjit un diamant
Și-ntr-un castel cu crini pe jos
I-am devenit curînd amant.
De-atunci toți îngerii ceilalți
Mă ocolesc ca pe un iz
Cînd sug bomboane dulci cu malt
Sub ziduri vechi de cărămizi.
Și-n magaziile pustii
Păianjenii fac plase-n rîs
Spre-a-mi prinde-aripile de vii
Și-a mi le unge cu sacîz.
Și rîme roz, în cîte-un gang,
Ies fragede din caldarîm
Căci vor, mînjindu-mă pe rang,
Cu buzele să le sfărîm.
Și însuși fluturii mei freli,
Ce-i foloseam drept caligrafi,
Îmi toarnă în urechi bîrfeli
Subțiri, ca pe-un albastru praf.

Și-n jur doar măselariți cresc
Și încă asta nu-i destul,
Oh, lucrurile se topesc
Dacă le-ating cu degetul!
Eram un înger serios
Dar m-a vrăjit un diamant
Și-ntr-un castel cu crini pe jos
I-am devenit curînd amant.
De-atunci toți îngerii ceilalți
Mă ocolesc ca pe un iz
Cînd sug bomboane dulci cu malt
Sub ziduri vechi de cărămizi.
Și-n magaziile pustii
Păianjenii fac plase-n rîs
Spre-a-mi prinde-aripile de vii
Și-a mi le unge cu sacîz.
Și rîme roz, în cîte-un gang,
Ies fragede din caldarîm
Căci vor, mînjindu-mă pe rang,
Cu buzele să le sfărîm.
Și însuși fluturii mei freli,
Ce-i foloseam drept caligrafi,

))

((

Îmi toarnă în urechi bârfeli
Subțiri, ca pe-un albastru praf.

.....

Ci eu, cu sufletul bufant
De pofte, ca din rouă scos,
Mă lăfăi cu un diamant
Într-un castel cu crini pe jos!

CÎNTEC NAIV

Dacă numai crinul
Vrea gură de crin
Îndulcindu-și chinul
Parfumului lin,
Dacă numai cana
Cere altei căni
Să-i deschidă rana,
Răni sîntem pe răni,
Miere ruptă-n miere,
Îngeri palizi, o!,
Strivind cu plăcere
Coropișniți bleu!

)

((

SCRISOARE

Sînt fericit, arare
Îmi dau un fin balans
Rachiuri de mărare
Topite-n Île de France,
Iubesc pe Reparata,
Divina cu trei sîni.
Mi-e sufletul ca pata
De micșunea-n fîntîni
Și jubilînd, din mîzgă,
Cu-o bucurie-adîncă
Îți scriu pe-un ou de gîscă
De angora, cald încă!

CÎNTEC NAIV

Iubiți sînt îngerii lăsați
În pauză ca să se joace.
Ferindu-se doi cîte doi
De lume, de-o vreme încoace,
Aripile lor își desprind
Din bumbi și cu coapsele pline
Și ochii aproape închiși
Petrec într-o dulce rușine.

Eu sînt total învins de rouă,
Definitiv trăsniat de crini!
O, Reparata, dă-ne nouă
Lumina celor trei calzi sîni
Și nu ne duce în ispită
Cu ei ci poartă-ne sublim
Ca-ntr-o caleașcă infinită
Spre-un cer ținut de-un serafim
Unde-o să bem o săptămînă
Dintr-un cristal întors pe dos,
Cu spini încolăciți la mînă,
Copilăria, dureros...

))

((

))

BALADA CRINILOR CARE ȘI-AU SCRIS FRUMOS

Trăia într-un oraș din miazăzi
Un crin înzăpezit în datorii
Care primea, scrise pe pluș cu lapte,
Scrisori de la alt crin, din miazănoapte;
Oh, pentru cruda lor corespondență
Aveau cea mai naivă diligență!
Ei își tăiau cu zimții de la timbre
Miresmele-ntre dînșii să le schimbe,
Poștași înflăcărați puneau ștampile,
Cîntînd din corn, pe sacii cu pistile,
Plicuri adînci pudra, sculat din zori,
Însuși directorul caleștilor!
Dar crinul ce trăia în miazăzi,
Fiind înzăpezit în datorii,
Îi răspundea din ce în ce mai rar
Celuilalt crin ce bea pe-ascuns mărar.
Apoi tăcu de tot. O rouă grea
Strivi parfumul amîndurora.

Și astfel cei doi crini nu și-au mai scris,

((

CÎNTEC NAIV

Roua
Se plimbă cu șarpele boa.

Nuiaua
Se plimbă cu catifeaua.

Durerea
Se plimbă cu miera.

Dar tu,
Cu cine te plimbi psihi-mu?

CÎNTECEL

La iubita mea la poartă,
Amor trist, viață deșartă,

Stă o păuniță moartă,
Amor trist, viață deșartă,

Drept în piept de rouă spartă,
Amor trist, viață deșartă,

Fluturii să și-o împartă,
Amor trist, viață deșartă...

ULTIMA BALADĂ

Singur, în lumina albă,
Sprijinitu-m-am de-o nalbă

Fericit că pot s-aștept
Fluturii să-mi intre-n piept

Și am stat pînă în amurg
Privind îngerii cum curg

Peste un perete blînd,
Lîngă nalbă-ngenunchind.

Iar apoi, cînd s-a-nnoptat,
Am rupt nalba și-am plecat

Și nimeni nu mai știu
De-atunci de trăiesc sau nu..

CÎNTEC NAIV

Nu crini, ci viperi porți în gură!
Pletele-ți zbîrnîie în vînt
A raiuri smulse din scriptură
Și-a iederă ucisă blînd,

Nepotolita mea puștoaică,
Tu ce mă chemi să te sărut,
Nebună ca o balalaică-n

Permisia unui recrutar,

Pe sînii îndopați în silă
Cu zahăr. Ca pe poze-n bîlci
De ne vom giugiuli, ai milă
De un bătrîn motan cu gîlci!

CÎNTEC NAIV

Iubita mea îmi poartă scrisorile–ntre sîni
Și e nebună de legat cu funii groase
Și de adus pe–ascuns la mine–acasă
Și de ținut în șir cinci săptămîni.

Zic unii că–i prea mică și nu știe
Cum face roua fluturii să moară,
Cît puf există într–o păpădie,
De unde–și iau motanii scorțișoară.

Dar asta n–are nici o importanță!
Oh, ea nu contenește să mă cheme,
Netrebnică, în fiece vacanță,
Cu chica spumegînd de dulci blesteme!

Și îmi trimite–un milion de poze
Lascive și dilii pîn' la ruină
De–mi vine să sparg melci și să rup roze
Căci — Doamne–Dumnezeule! — i virgină.

CÎNTEC NAIV

Te–ai răsturnat în clime dulci
Pe cărțile de geografie
În atmosferă–s nori naivi,
Din soluri soarele învie

Și ca să se reverse–n tine
Cruzi afluenți te urmăresc.
Cînd vin, ascunzi rîzînd la spate
Sub rochii globul pămîntesc.

CÎNTEC NAIV

Iubito, hai să mîncăm cretă,
Să bem sticlute cu cerneală,
Să fim din nou elevii leneși
Din catalogul de la școală.

Ne-am face temele pe mîine
Și hărțile la geografie
Cu sufletele-n munți și-n ape
Fără ca nimeni să ne știe.

Iar la sfîrșitul săptămînii,
Neascultați, uitînd de toate,
Mi-ai arăta, oh, Doamne,
sînii în magazii dărăpănate!

CÎNTEC NAIV

Noi sîntem motanii cei grași
Cu vechi magazii în lulea

Și sufletul plin de rîtaș.
Femeile, ele, oh da!,
Ne-arată pe cerul sublim
Un mult mai eroic destin.
Noi însă, prea leneși, iubim
Adînc doar picioare de scrin
Și-apoi ne culcăm în talaș
De crini geluiți spre-a visa.

Noi sîntem motanii cei grași
Cu vechi magazii în lulea.

))

((

CÎNTEC NAIV

Iubirea noastră este cu păcat.
Oh, toată ziua stăm trîntiți în pat
Ca într-un rai adînc și aînat.

Veșmintele pe trupul tău boghet
Nu ți le pui, ci numai în sipet
Le ții, pe șolduri mîngîiată-ncet.

Papucii de-i încalți, cu chiu, cu vai,
Faci doar un pas și te oprește-un pai
Căci iar te-așezi, sufletu-n cești să-mi dai.

CÎNTEC NAIV

Degeaba scrisori cu reproșuri
Îți scriu pentru suflet și trup
Cînd fustele tale în cloșuri
Au trîntori fugiți de la stup

Și cînd doar serafii-s de vină
Că sînii ți-i umflă c-un pai,
Iubito topită-n lumină
Precum o biserică-n ceai.

))

((

CÎNTEC NAIV

Tu ești o iapă efemeră,
Eu sînt un crin umflat de vînt,
Parfumul meu prelung disperă
Peste această calmă sferă
Din rouă, aer și pămînt.
Petala-i cărămidă veche
De grajduri tandre și pustii.
Cu nări adînci și-ntr-o ureche
Sub coama ta fără pereche
Vai, niciodată n-o să vii.

Ci voi rămîne veșnic moale
În spatele unei amiezi
Cînd melcii fac bule papale.
Pe tine, de la bot la șale,
Fluturii sta-vor în grămezi...

CÎNTEC NAIV

Noi vrem să cîntăm la pilaf
Perdele cu murmurul blînd.

Oh, viețile noastre, din praf,
Tresar uneori surîzînd
Cînd trece pif-paful seral
Alene prin timpul viran.
Noi nu vrem să fim geniali,
Ci veșnic să spunem: Miarlam!
Dormind fericiți sub cearceaf
Și fără să scriem vreun rînd,

Noi vrem să cîntăm la pilaf
Perdele cu murmurul blînd.

))

((

CÎNTEC NAIV

Spre-a simte timpu-ntr-adevăr
Ți-ai agățat ceasuri în păr
Scobite dintr-un miez de măr.

Vechi orologii, limbe dulci
Îți trec pe față cînd te culci
Făcîndu-ți genele mai lungi.

Rotițele-n parfumul lor
Năuc și ademenitor
Ți-aduc aminte de-un popor

De înger care, cronța-cranța!,
Duc păpădii cu tărăboanța
La ghilotinele din Franța!

CÎNTEC NAIV

Afară plouă laic și-aș vrea să fii aici,
Să tac, să taci, tăcerea la fleacuri să ne-mbie,
Să lîncezim pe paturi ca două mari pisici
După ce-au lins smîntîna (slup-slup!) din farfurie.

Ți-aș spune-ncet: Dă-mi mîna... și poate că mi-ai da-o
Cu sufletu-n ruină ca-n vechi foiletoane
În care-n moi fotolii leșină dulci cucoane
Vărsînd pe sîni ceșcuțe de lapte cu cacao.

Ți-aș da deoparte părul cu gura de pe gît,
Cu gura ți-aș desface nasturii mici de bluză
Și ți-aș șopti-n urechea ta fleată și confuză:
„Afară plouă laic și-s trist și mi-i urît...”

))

((

CÎNTEC NAIV

De sub o fragedă batistă
Un mosorel cu ață tristă
A murmurat fragil și bleau:
„Ce mai încoace și-ncolo,
Viața este dată s-o
Trăim ca-n parcuri de Watteau!”

CÎNTEC NAIV

Noi bem plictisiți vitrion
Și crude infuzii de ceai

Și-avem la manșete buton
Obraznic de rouă corai
Și mari pălării cu aripi
Plutind ba pe flori, ba pe cap.
Noi sîntem nostalgicii tipi
Tînjind lîngă porți de dulap
De unde ne-așteaptă-n balcon
Moi cărnuri frumoase dar, vai!,

Noi bem plictisiți vitrion
Și crude infuzii de ceai.

))

((

CÎNTEC NAIV

Pe sînii tăi înalți aeru-i tare.
Mult mai profund respir în preajma lor
Și totuși vreau, iubito, să cobor,
Becisnicul de mine, la picioare!

Oh, șoldul tău de carne, adormit,
Gol ca un crin, împurpurându-mi nimbul,
Cum să m-abțin să nu-l sărut în schimbul
Sînilor albi cu fruntea-n infinit?!

CÎNTEC NAIV

Pe sînii tăi dau o para de aur,
Pe șoldul tău dau încă o para,
Pe sufletul închis în lăcățele
Mi-aș da și calul meu cu tot cu șea.

Ți-aș pune pe buric coroana caldă
De buze moi răsfrînte a desfrîu,
În carnea ta cu maluri parfumate
M-aș revărsa zglobiu ca un pîrîu!

CÎNTEC NAIV

Ți-e trupul scos din muzici
De flaute subțiri
De-aceea de popoul
Tău singură te miri

Că ți-i atît de mare
Și-atît de despicat
Cînd iese lin din rochii
Pe-o margine de pat

Și de rușine-obrajii
Și fesele-ți se fac
Mai roșii decît floarea
Cea roșie de mac...

CÎNTEC NAIV

Se subțiază raza. Vezi prea bine
Cum mă apropie aerul cald de tine.

Crinul își suie cupa tot mai lată
Spre-a bea dintr-însa, pacinici, înc-o dată.

Roua ne cade-n spate. Uriașă,
Ciuperca pălăria și-o îngroașă

Cînd roata soarelui se-nvîrte-n baltă.
Sîntem, și vechi, și proaspeți, laolaltă.

Căci se subție raza. Vezi prea bine
Cum mă apropie aerul cald de tine...

CÎNTEC NAIV

Pe strada Semnului
Iarăși mă las
Dulce îndemnului
S-o iau la pas.

Oh, magaziile
Scurse-n amurg,
Pașnic în viile-n
Zori, Demiurg!

Pe strada Semnului
Iarăși mă las
Dulce îndemnului
S-o iau la pas...

CÎNTEC NAIV

Îngerii mă trag de mâini,
Degetele îmi lungesc
Străvezii și nefiresc
Într-o clipă cît în luni

De zile spre sîni ce-ți cresc,
Nu din trup, nu de pe piept,
Ci din cer dumnezeiesc
Încît gîndul mi-l strivesc

Și n-apuc să mai aștept
Altceva: surîd, iubesc.
Îngerii mă trag de mâini,
Degetele îmi lungesc...

CÎNTEC NAIV

O, azi sînt bucuros ca un cristal!
Fără cusur mi-s hainele de înger.
Mi-e fiecare nastur triumfal
Încoronat de proaspete rășfrîngeri.

Luați-mă oglinzi în cuarțul vostru
Încă puțin, căci vreau să plec de-acuma
Spre dulcele Octombre unde rostul
Meu este doar s-ating cu pieptul bruma...

CÎNTEC NAIV

Iubiții sînt îngeri lăsați
În pauză ca să se joace.

Ferindu-se doi cîte doi
De lume, de-o vreme încoace,
Aripile lin își desprind
Din bumbi și cu coapsele pline
Și ochii aproape închiși
Petrec într-o dulce rușine...

CÎNTEC NAIV

*Motto: Les nages coulaient
Comme un flux menstruel
(Apollinaire)*

Iubita mea azi are menstruație,
Și-i fragedă și este indispusă
Iar talia-i se tînguie c-o grație
De balerină în exil, oh!, bielorusă.

Căci în parfumul ei e-o-nsingurare
Ce-mi face sufletul trist baltă dulce
De lintiță. Crini albi cu gura mare
Aerul zilei crud or să-l apuce,

Să-l dumice, să-i zdrențuiască-amurgul
Și zorii să-i prelingă-n moi rășine.
Iubita mea topește azi tot burgul
În menstruații tragice și fine.

CÎNTEC NAIV

(Interpretează Valeria Seciu)

M-ai înșelat c-o portocală!
Și tu și ea, în pielea goală,
Erați în camera impură
Cînd v-am surprins gură în gură,
Deasupra dînsa și alături
Veșmintele-i, coji printre pături,
Mai transpirau dorinți din pori
Naintea marei dezmierdări
Cu tot dichisul și alaiul.

Apoi m-ai înșelat cu ceaiul!

CÎNTECUL CEL MAI NAIV

Femeile care m-au înșelat
Atît de dulce au știut s-o facă

Încît aproape c-a-nceput să-mi placă
Nemernicia blîndului păcat.

Ba chiar la-ndemn cu fluturi și le cer
Să-mi tăvălească-n praf sufletul moale,

Fără fereli, lacrimi subțiri, ocoale,
Ci giuvaiere le aduc, boier,

Spre-a le lua și pipăi în pat
Cu sînii și-a le pierde între șale.

Femeile care m-au înșelat
Atît de dulce au știut și-agale...

TAMARETE

TAMARETĂ I

Dacă lui Lou vaginu-i cînta Apollinaire,
Tamáriuška, eu ție ce aș putea să-ți cînt?
Piersica-nchisă-n flăcări de rouă și piper
Păzită de un înger cu lancea tremurînd?
Trifoi-frăguț cu patru petale de amor
Pluşate de-o femeie nostalgică și şuie?
O, lasă-mă să-ți mîngîi cu gura un picior
Pînă acolo unde piciorul geamăn suie.
Și apără-mi cu trupul tău gol ca-n iarmaroc
Sufletul trist și viața topită-n dulci păcate.
Și dă-mi ca pe-o icoană cărnoasă, să mă rog,
Curul bîrfit zburdalnic de coapsele-ți surate.

TAMARETĂ II

Aveai gene-atît de lungi
Că puteai,
Cînd te-aplecai
Peste margini de fîntînă,
Ca să-mi fie la-ndemîna,
Cu ele apa s-ajungi,
Zîină!

TAMARETĂ IV

Ce flutur aspru începu
Să-și frece solzii-aripilor
De ochii-mari. Prin suflet nu
Mai trece moale nici un nor.
Pierdutu-i fragedul nărav
De-a face vrăji dulci c-o nuia.
Parc-am trăi-ntr-un baobab
Plin cu muștar și-oloi: șa va!
Eu număr raze. Goală, tu,
Înfășuri iederi pe mosor.
Ce flutur aspru începu
Să-și frece solzii-aripilor.

TAMARETĂ V

Să-nvățăm latina pînă cînd,
Surîzînd, oh, surîzînd, ah, surîzînd
Vom avea, uimiți, același gînd.
Și atunci, trezită moale-n zori,
O să înțelegi atît de-ușor
Că-s un botanist fermecător
Care, în crivat să nu te zbați
Goală, dintre crinii pipărați,
Coapsele îți zmulge cu nesaț
Și le strînge-n brațe și-n coperti
De atlas nepus încă-n comerț,
În genunchi rugîndu-te să-l ierți

CHIUITURĂ

Vino, Tami, –umflată–n blugi,
Pe suflet să mi te culci!

Căci mi–e sufletul divan
Din cele cu arcuri fine,
De–abia–ți ține
Trupul dulce și avan:
Coapsele
Întoarșele
De–ți pocnesc lin capșele
Și se rup fermoarele
Cînd ți–ndoi picioarele,
Și sînii
Dînd ca hapsînii
Buzna–n toiul săptămînii
Peste mine,
Din bluziță.

Vino, c–o să–ți fie bine
Ca–ntr–o miere de albine,
Leliță...

CÎNTEC NAIV

Tamáriușka avea orgasme
Fine ca zînele din basme.

O, doar de–i mirosea a zmeu
Simțea că șoldu–i este greu

Iar cînd vedea cîte–un balaur
I se făceau bulgări de aur

Sînii sub pînza de paing
Pe care fluturii i–o ling.

Și–abia atinsă de zefiri
Ea–i despică–n felii subțiri

Unse, în pofta–i milostivă,
Cu–amor perlat și c–o salivă

Atît de dulce–acrișoară
Că nu știa cum de te–omoară
Mai către–amurg, mai către seară.

SONETUL 11

Tamáriuška, sub plăpumi din puf de ibis dă-mi,
Cu sclifoseli de țață, flocii bogheți de zîină.
Cu limbulița-ți roză tu sufletu-mi afînă,
Tristețea îmi atîrnă în praf ca un țărățam
De catifea adusă prin zloată cu rădvanul
Din Țarigrad. Oh, Doamne, nu-s struguri în comerț
Mai proaspeți decît ție îți este-n zori curanul
Îmbrobonat de vise. Și-atunci de ce mă cerți
Că-l jinduiesc și-l caut ca să-l sărut intim?
Jucîndu-ne de-a iadul cu draci și cu cazane
De smoală, mădularul meu hai să-l clocotim
De viu între aceste dulci buci aliotmane,
Pîn' n-o să mai rămîină dintr-însul decît numai
Divina clăbuceală de-amor ce-o face spuma-i!

TAMARETĂ VI

Să-nvățăm iubirea pînă cînd,
Surîzînd, oh, surîzînd, ah, surîzînd
Vom avea, uimiți, același gînd.

Și atunci, trezită moale-n zori,
O să înțelegi atît de-ușor
Că-s un botanist fermecător

Care, în crivat să nu te zbați
Goală, dintre crinii pipărați
Șoldurile-ți zmulge cu nesaț

Și le strînge-n brațe și-n coperti
De atlas nepus încă-n comerț,
În genunchi rugîndu-te să-l ierți...

TAMARETĂ VII

Ea stăpînește linguri cristaline,
Pîlnii de somn, pipere pătimașe,
Cuțite ce ucid prin limpezime,
Ibrice–adînci cu falnice panașe.

Și–n timp ce eu cetățile cutreier
Spre–a spune lumii cît îi de frumoasă,
Ea osîndește–n flăcări de mătăasă
Ciuperci umplute iezuit cu greier.

Și cinstea mi–o păstrează fără pată,
Alunecînd suav printre supuși.
O, fie–i mîna binecuvîntată
În liniștea curatului albuș.

TAMARETĂ VIII

Telali duioși îți cîntă–acum prin ganguri
Fustele calde ca pe–o amintire,
Spițerii mai storc izuri, după ranguri,
Și–amor din rufăria ta subțire.

Și–ți mai aduc în zori postașii timbre
Cu nuduri și ștampile moi îți pun
Pe pragul casei. Roua vrea să–ți schimbe
Patul în schit pentru făcut minuni.

Și–n firme dulci pictați–s cu mult soare
Ciupicii veșnici peste o lalea.
Iar eu îți fierb sutienul–n samovare,
Spiritul sînilor să ți–l pot bea!

TAMARETĂ DE FECIOARĂ

Ea are sînii doldora de spaime
Că nu vor fi prea bine sărutați
Și dacă nu o pupi te iau la palme
Toți Spiridușii munților Carpați!

Ea are–un șold ce–i dă pe blegi la naiba,
De nu mai știi sub fusta ei ce este:
Drac despicat în două cum e roaiba
Sau înger pus pe șotii și pe feste.

Și totuși, Doamne!, dînsa e virgină,
Și–i singură, și–i tristă, și–i lalea.
O, suflete, mîngîi–o pe botină,
Lîngă blacheu, îndrăgostit lulea!!

ELOGIU

De dimineată pînă seara
Visez la șoldul tău, Tamara,
Cel greu și alb ca un nămete,
Scos de sub rochii pe-ndelete
Și tăvălit pe largi divane
Ca-n basmele aliotmane.

De dimineată pînă seara
Visez la șoldul tău, Tamara,
Cum să-i gust tainica dulceață,
Cînd o să-l iau, pios, în brațe,
Iluminat, ca pe-o icoană,
Spre-a-mi mîntui viața-mi vană.

De dimineată pînă seara
Visez la șoldul tău, Tamara,
Lin răsfoind și monoton:
Baudelaire, Verlaine, Lautreamont,
Rimbaud, Nouveau, Apollinaire;
Ei n-au văzut ce tu-mi oferi!

De dimineată pînă seara
Visez la șoldul tău, Tamara,
În casa noastră de chirpice
Din balige de pitulice
Blînd frămîntate-n brume groase
De-un serafim cu-aripi stufoase.

De dimineată pînă seara
Visez la șoldul tău, Tamara,
Cărînd senin găleți cu apă
Din care căni adinei se-adapă,
Băgînd surcele sfinte-n plită
Linse de flăcări ce excită.

De dimineată pînă seara
Visez la șoldul tău, Tamara,
Precum elevul profesoara
Și-o-nchipuie-n vacanțe, vara,
De dimineată pînă seara...

TAMARETĂ IX

Interpretează Fatalus

Mi-ai fluturat sutienul pe la nas
Și ai plecat sînii-au rămas un vis

Al sufletului meu de înger gras
Apollinaire lui Lou-i scria precis
Ce locuri dragi topește-n catifea
Cu gura-i grea de crin pios deschis
În amintirea raiului ci-abia
Mă-ncumet eu să-ți pup fusta pe-abis

Mi-ai fluturat sutienul pe la nas
Și ai plecat sînii-au rămas un vis.

TAMARETĂ XI

Să-nvățăm latina pînă cînd,
Surîzînd, oh, surîzînd, ah, surîzînd
Vom avea, uimiți, același gînd.

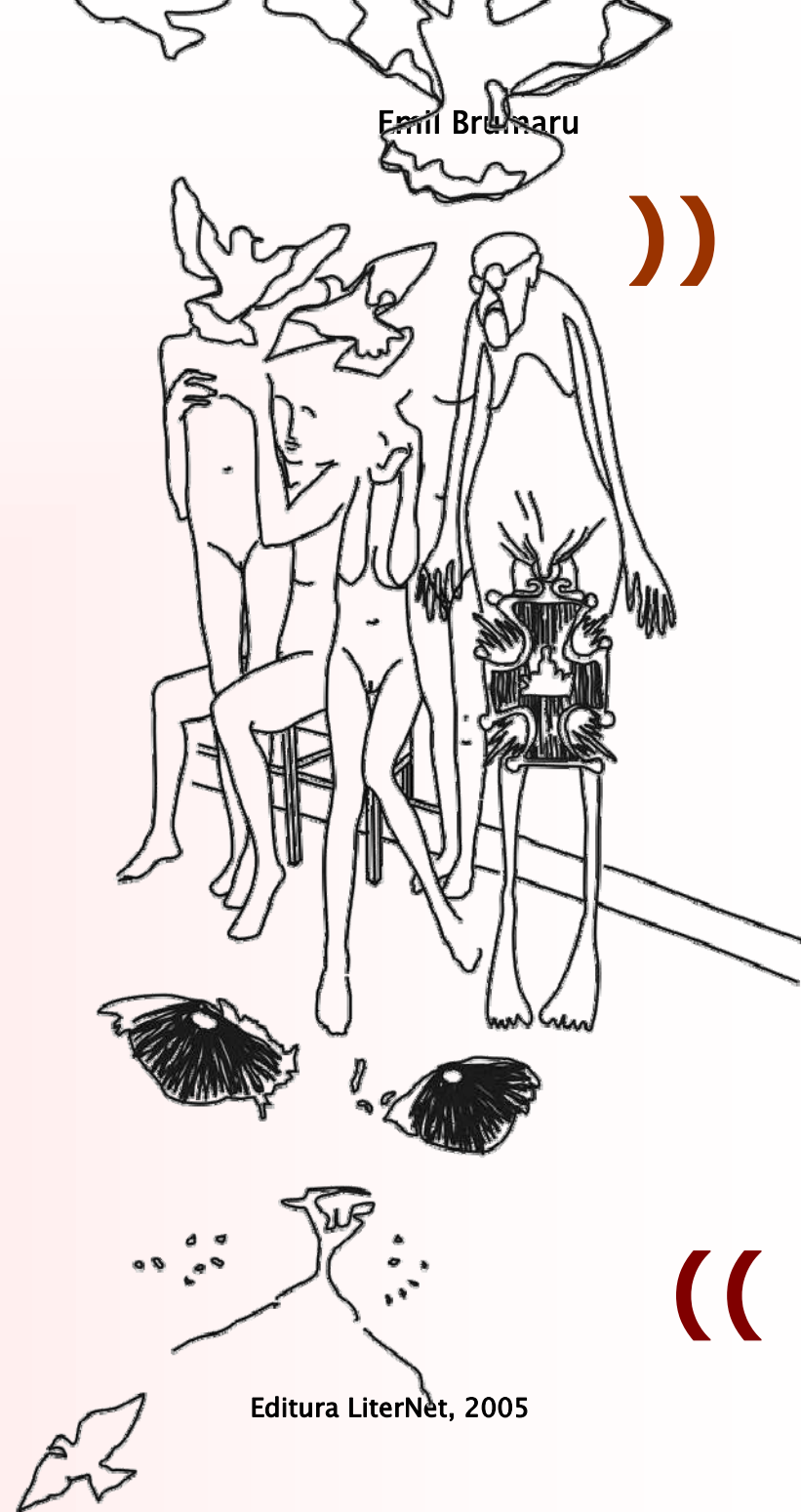
Și atunci, trezită moale-n zori,
O să înțelegi atît de-ușor
Că-s un botanist fermecător

Care, în crivat să nu te zbați
Goală, dintre crinii pipărați,
Coapsele îți zmulge cu nesaț

Și le strînge-n brațe și-n coperți
De atlas nepus încă-n comerț,
În genunchi rugîndu-te să-l ierți

BOCETE DE ADULT

BOCET DE ADULT I

Poate c-ar fi trebuit,
De cît sînt de amărît,
Să-mi dau drumu-n infinit
C-un flutur legat de gît.
Vai de păpădia mea
Ce-n abis se scutura
Suflată de oameni răi,
Reparata hăi!

BOCET DE ADULT II

Casa nu mai are sobă
Nici hainele garderobă.

Fluturi explodați în sos
Mi-au întors viața pe dos.

Căci nimic nu mă consolă:
Geaba melci umpluți la rolă,

Geaba îngerii ce-mi perfir
Rouă ca pe-un chilipir,

Geaba chiar femeia goală
Și-n gură cu o portocală;

La treizeci și cinci de ani
Stau și plîng printre motani.

BOCET DE ADULT III

În van mă-ndeamnă la păcate
Crini cu petale suflecate
De li se vede tot parfumul,
Mi-e tot mai leneș, frate, drumul,
În lămpi fitilul nu mai are pîlp,
Fluturii mei sînt arși de vii la stîlp.
Mă trezesc de dimineață înger condamnat la viață
Și mă seacă, frate, seacă
Tot ce trece și-o să treacă:
Dulcele tren de persoane
Cu coconi și cu cocoane
Mirosind la geamuri zarea
Pîn-i-apucă disperarea.
Și mă doare, frate, doare

Tot ce stă pe policioare:
Praful cu grumaz de rază,
Roua de după amiază,
Aerul din sticlă, moale,
Amintirea dumitale...

BOCET DE ADULT IV

În gară la Merișani
Cad castane din castani
Și am patruzeci de ani.
Și-aș mai sta și n-aș mai sta
Să beau apă la cișmea
C-un acar alătura.
C-am crezut, la început,
Cît marfarele-au trecut,
Că nici nu mai sînt adult.
Ci-n gară la Merișani
Cad castane din castani
Și am patruzeci de ani.

BOCET DE ADULT V

Surioară, surioară,
Face-m-aș o birjă clară
De surîsuri dulci de fante,
Cu perdelele bufante,
Trasă-n praf pe două mure
Să te port tot în murmure
Pe la chioșcuri și cișmele,
Trîntită pe canapele
Ca să-ți speli trupul de jele.

Și mai face-m-aș garoafă
De pus noaptea-n șip cu apă
Ca să n-ai vise de scroafă.

BOCET DE ADULT VI

Călină, Călină,
Pomușoară fragă,
La mine-n grădină
Tristețea-i pribeagă.
Melcul nu mai are
Coarne să răstoarne
Crinul din picioare
Lîng-un șold de carne.
Roua nu mai știe,
Călină, Călină,
Să-mi stea-n farfurie
Doldora și fină.
Și-mi dă ghes urîtul;
Cine-o să-mi desprindă
Din funie gîtul
Atîrnat de-o grindă?

BOCET DE ADULT VII

Duce-m-aș, tot duce-m-aș
Să pasc troscot pe imaș
Cu boii și vacile
Că-mi pierdui noroacele
Și nu pot să-mi mai mîngîi,
C-un flutur la căpătîi,
Sufletul dintîi.

Nici mai am motan la scară
În livrea gri de nucșoară,
Nici găleată la fîntînă
Ce prindea în zori smîntînă
De rouă, la îndemînă,
Nici gard proaspăt, nici portiță
Să-mi facă din clanță fițe
Fel de fel
Cu clinchet de clopoțel.

De aceea plîng și-ți spun
(Cățăra-m-aș în căpșun!):

Copilă cu blugișori,
Vino-n drum
Să te sugrum
De talie ca pe flori
Și dă-mi gura
Și dă-mi totul
Ca faimoasa Nastasie,
Precum scrie
Dostoievski-n „Idiotul”!

))

((

BOCET DE ADULT VIII

Pentru cracii tăi de mirt
De trei zile beau în birt
Numai spirt
Și-aștept să-i scobori din rai,
Delicați și ditamai,
În ciorapi cu jartiere,
Potcovioară la pantof,
Cine-i vede-o dată pierе,
Of!

Să-i aduci și să mă-njugi
La dînșii pînă-mi distrugi
Sufletul meu blînd ca boul
Care-ți rumegă furoul,
Sufletul meu zvelt ca renul
Care-ți ia-n coarne sutienul,
Sufletu-mi crud ca coioții
Care-ți clănțăne chiloții
Gingași, de sub malacof,
Of!

BOCET DE ADULT IX

Îmi tot trece, îmi tot trece
Prin față un flutur rece
Și cînd număr am iar zece
Degete la mâni și iar șapte
Zile-n săptămîni deșarte...

))

BOCET DE ADULT X

Azi-i luni, mâine e marți,
De lacrimi ochii mi-s spărți
Și de-abia mai pot umbla
Cu gândul sub fusta ta
Cea neagră, de catifea,
Care mă distruge lent
Și dulce ca-n Orient.

Azi-i marți, mâine e miercuri,
Să-ți simt trupul cum ți-l strecuri
Ca prin ciur, în pat, ți-aș da
Măgele, motani, halva,
Calul meu cu tot cu șea,
Și viața, și opera Subțirico!

Azi-i miercuri, mâine-i joi,
Fă-mă, Doamne, kil de-oloi
Să mă toarne-ntr-o salată
Fragedă, cu frunza lată,
Oana Pellea,

Înmuia-i-aș toate celea.

Azi-i joi, mâine e vineri,
Lasă-mă, fără rețineri,
Să-ți scot izmănuțele,
Sărutu-ți mînuțele,

Ca să-ți văd iar soarele,
Sărutu-ți picioarele
Cu razele-n cîrlionți
Și-apoi să mă-mpușc c-un glonț:
Piuuuuuuuu.....
Pe lume să nu mai fiu...

((

BOCET DE ADULT XI

Doamne, de-aș putea uita
Că-mi stă moartea undeva,
Pe o treaptă, lîng-o ușă
Mov, c-o clanță cu mînușă,
Și-mi surîde și m-așteaptă
Cu jobenu-n mîna dreaptă
Și-un crin rău în mîna stîngă,
Crin ce nu știe să plîngă,
Ci doar să miroase tare...
Și lacom a depărtare...

BOCET DE ADULT XII

Motto: Românce s-a născut actriță

Nuielușă de alun,
Ce să-ți spun să te îmbun?
Să-ți dau whisky cu magiun,
Leafa-ntreagă să-mi consum
Ca dementul, pe-un furou,
Pentru dalbul tău popou?

Surioară, surioară,
Face-m-aș mai către seară
Pernă grea de catifea,
Să stai în genunchi pe ea,
Și pervaz la geamuri late
Să te sprijini și în coate
Ca să-ți fie mai comod
Într-un fel și într-un mod.

Corabie cu piper,
Prin ce vrajă, ce mister,

Mi-a intrat în inimă
Țița ta cea minimă
De-am rămas trăsnit și fix
Ca Hristos pe crucifix
Cu glezna și mîna-n cuie —
Cuișoare de duduie?

Gîndurile-mi sînt în spini
Delicați și foarte fini,
Ochiu-i plîns, gura mi-e arsă.
Cînd o să-mi surîzi întoarsă
Din coapse, de la portiță
Fragedă, de dormitor,
Încleiată de amor,
Actoriță?

BOCET DE ADULT XIII

Mă culc noaptea-n pături grele,
Mă scol ziua tot sub ele,
Vai de cafelele mele!

Că am devenit lucid
De zăresc omul prin zid
Și-n ceasul de masă vid.

Și am început s-aud
Fluturii mari cum asud
De spaimă-n aerul crud.

Și-n nară-mi vine-un miros
De suflet întors pe dos
În mujdei și cu mult sos.

În schimb piatra-i fără must,
Roua-i zaț, crinul prea-ngust
Și ce gust are alt gust.

Iar când trec la pipăit
Simt o lamă de cuțit
De-aici pîn' la infinit...

))

((

BOCET DE ADULT XIV

Cînd o să-ți răsar în prag,
Călare pe un melc pag
Cu coarnele-n spume,
Sosit din hăt larga lume?

Și cînd o să-mi scot piciorul
Cu pinten de aur,
Din scăriță, să-ți spun dorul
Și să îți arăt cosorul
Plin de sînge de balaur?

C-am rămas în plop!
Nici tu rouă, nici tu cvas,
Fără castraveți și scop,
Singurel și-n cap bătut
De-un soare orb, surd și mut
La o margine de vară,
Surioară, surioară...

BOCET DE ADULT XV

Doamne, cearcănele mele
Sînt cît roata carului.
De atîta dor și jele
M-am dedat amarului.

Am băut sticla de țuică.
N-am aflat nimica.
Plînge-n streășină mea, puică.
Plînge rîndunica.

Și-am băut și-o vodcă triplă,
Rătăcit sub soare.
Parcă o aud cum țipă
Mișcînd din picioare.

Doamne, cît de trist mă simt
Pe acest pămînt:
Păpădie de argint
Suflată de vînt...

BOCET DE ADULT XVI

De mult nu mai fac nimic,
Doar mînînc
Sîngerete cu șoric
Și-apoi plîng.
Ziua-i rană,
Roua-i vană
În ea făr' nici o cocoană,
Cîrlană baudelairiană,
Fi-ți-ar cracii lungi și tari
Ca zgîlțul electricei
Pînă-n creierașii mei
Agitați
Cu mult nesaț
Și topiți
De-un dulce witz
Ca jumara
De-mi pocnește de iz nara.

BOCET DE ADULT XVII

Doamne, cearcănele mele
Sînt cît roata carului.
De atîta dor și jele
M-am dat paharului.
Am băut sticla de țuică,
N-am aflat nimică.
Plînge-n streșina mea, puica,
Plînge rîndunica.
Și-am băut și-o votcă triplă,
Singurel sub soare.
Parcă o aud cum țipă
Mișcînd din picioare.
Doamne, cît de trist mă simt
Pe acest pămînt,
Păpădie de argint
Suflată de vînt...

))

BOCET DE ADULT XVIII

Poate c-ar fi trebuit,
De cît sînt de amărît,

Să-mi dau drumu-n infinit
C-un flutur legat de gît.

Vai de păpădia mea
Ce-n abis se scutura

Suflată de oameni răi,
Reparata hai!!

((